

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28 ΑΠΡΙΛΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 230 ΔΡΧ. 150

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ο φασισμός με αριστερό και εργατικό πρόσωπο κύριο εμπόδιο στην παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση

Η φετινή είναι ακόμα μια Πρωτομαγιά όπου η παγκόσμια εργατική τάξη δε θα μπορέσει να ανεμίσει κατά μάζες τις δικές της κόκκινες σημαίες.

Παντού στον κόσμο και στη χώρα μας τις περισσότερες κόκκινες σημαίες θα τις σηκώσουν οι χειρότεροι προδότες της τάξης, οι μεγαλύτεροι εχθροί της επανάστασης και των λαών του πλανήτη, οι ρεβιζιονιστές σοσιαλφασίστες, με επικεφαλής τους ψευδοκομ-

μουνιστές δήμιους της Μόσχας και του Πεκίνου.

Αυτό φαίνεται σαν ένα μακάβριο παιχνίδι της ιστορίας, σα μια ασήκωτη κατάρα για μια τάξη που πάνω της στηρίχτηκαν οι ελπίδες όλης της ανθρωπότητας για απελευθέρωση και που πραγματικά πρωταγωνίστησε με τις θυελλώδεις εξορμήσεις της στην παγκόσμια σκηνή τόσο, ώστε και η ίδια κάποια στιγμή να πιστέψει πως ήρθε η ώρα της ανεπίστρεπτης βασιλείας της.

Η αλήθεια αυτού που φαίνεται σαν ένα ανεπίστρεπτο γκρέμισμα βρίσκεται στα παρακάτω λόγια του γίγαντα ιδρυτή της επιστημονικής κοσμοθεωρίας των εργατών, του Κ. Μαρξ: «Οι προλεταριακές επαναστάσεις, όπως οι επαναστάσεις του δέκατου ένατου αιώνα, κάνουν αδιάκοπη κριτική στον ίδιο τον εαυτό τους, διακόπτουν κάθε στιγμή την πορεία τους, γυρίζουν πάλι

συνέχεια στη σελ. 6

• ΝΑ ΑΠΑΙΤΗΣΟΥΜΕ: ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΝΑΖΙ ΚΑΙ ΧΟΥΝΤΑ • ΝΑ ΚΑΤΑΓΓΕΙΛΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΟΦΑΣΙΣΜΟ

Τη Δευτέρα 17 του Απρίλη έγινε πορεία όλης της μικροαστικής ουράς του σοσιαλφασισμού (ΝΑΡ, ΑΚΟΑ, ΣΑΚΕ, ΚΚΕ (μ-λ), ΑΑΣ, Ξεκίνημα) με κύριο σύνθημα “ενάντια στη φασιστική βία και την κρατική καταστολή”.

Η πορεία αυτή έγινε πάνω στα αποκαΐδια της νύχτας της Παρασκευής 14 του Απρίλη, όπου ο αναρχοφασισμός είχε στήσει έναν από τους συνηθισμένους χορούς της φωτιάς και της καταστροφής στην ΑΣΟΕΕ, το Πολυτεχνείο και την Πάντειο. Είναι η δεύτερη φορά που η μικροαστική “ουρά” του ψευτοΚΚΕ διαδηλώνει πατώντας πάνω στις στάχτες μιας νύχτας σύγκρουσης του αναρχοφασισμού με την αστυνομία.

Στην πραγματικότητα αυτού του είδους οι πορείες είναι η πολιτική έκφραση του αναρχοφασισμού δίχως τη συμμετοχή του ίδιου. Πρόκειται για μια αριστοτεχνική και σχεδόν θεσμοποιημένη κατανομή ρόλων, που βασικά πατρώνεται και καθοδηγείται, τουλάχιστον έμμεσα, από το ρωσόδουλο ψευτοΚΚΕ.

Πρώτα ο αναρχοφασισμός χτυπιέται σε πραξικοπηματική βάση με την αστυνομία. Μετά η “ουρά” κάνει αντιαστυνομική διαδήλωση.

Το ψευτοΚΚΕ δεν ανακατεύεται ούτε στην πρώτη ούτε στη δεύτερη βρομοδουλειά, αλλά δίνει τη γενι-

κή αντιαστυνομική πλατφόρμα της διαδήλωσης. Επιπλέον, για να μην ανακατέψει τα χνότα του με το μισητό στο λαό αναρχοφασισμό, ονομάζει τους αναρχοφασίστες “γνωστούς-αγνώστους” και έτσι δεν τα χαλάει με το αναρχοφασιστικό ρεύμα και τον αναρχισμό γενικά, γιατί το “γνωστοί-αγνώστοι” σημαίνει ότι οι σπασματίες βάνδαλοι είναι άνθρωποι της αστυνομίας. Από την άλλη μεριά, όταν τύχει καμιά φορά οι βάνδαλοι να συλλαμβάνονται, η μάνα τους το ψευτοΚΚΕ τους προστατεύει καταγγέλλοντας τη σύλληψή τους σαν προβοκάτσια των δυνάμεων καταστολής.

Όμως η μικροαστική ουρά δεν έχει τις υποχρεωτικές πολιτικές αναστολές της μάνας. Η μικροαστική τάξη του σοσιαλφασισμού ζει από το ιδεολογικό και οργανωτικό υλικό της μάνας-ψευτοΚΚΕ, τρέφεται από απογοητευμένους κνίτες και δε ζει πολιτικά στην κοινωνία, αλλά αυτοτοποθετείται στο περιθώριο. Έτσι ένα από τα πανώ της διαδήλωσης της 17ης του Απρίλη έγραφε με άνεση και αυταρέσκεια “Εμείς είμαστε οι γνωστοί αγνώστοι”.

Αυτό το διπλό παιχνίδι του σοσιαλφασισμού, που χρησιμοποιεί τον αναρχοφασισμό και τη μικροαστική ψευτοεπαναστατική του ουρά, έχει σαν κεντρικό στόχο ένα πράγμα: να εξασφαλίσει την ατι-

μωρησία των σοσιαλφασιστικών ταγμάτων εφόδου, όταν εκτελούν τα συνηθισμένα τους πραξικοπήματα σε βάρος του άμαχου πληθυσμού με τις καταλήψεις των δρόμων και τις καταλήψεις δημόσιων κτιρίων. Σ’ αυτή τη φάση ο σοσιαλφασισμός δε φοβάται ένα λαϊκό δημοκρατικό κίνημα καταγγελίας αυτών των πραξικοπημάτων, αλλά μοναδικά τις αντιστάσεις της ίδιας της αστικής τάξης. Αυτές οι αντιστάσεις εκδηλώνονται κύρια πολιτικά μέσα από τα ΜΜΕ, ιδιαίτερα από την τηλεόραση που οι ρωσόδουλοι καθόλου δεν ελέγχουν, και δευτερευόντως στρατιωτικά μέσα από την αστυνομία, όπου επίσης οι ρωσόδουλοι έχουν τις μικρότερες προσβάσεις απ’ όσες σε όλο τον υπόλοιπο κρατικό μηχανισμό.

Γι’ αυτό εδώ και καιρό ο ρωσόδουλος σοσιαλφασισμός έχει κάνει κεντρικό του σύνθημα την πάλη ενάντια στα ΜΜΕ, ενώ παλιά είχε σαν κύριο σύνθημα την πάλη ενάντια στην “καταστολή”. Στην πραγματικότητα ο σοσιαλφασισμός έχει τώρα σαν κύριο εμπόδιό του τα ΜΜΕ, επειδή την αστυνομία πέτυχε ήδη να τη μισοξεουδετερώσει πολιτικο-ιδεολογικά, οπότε και στρατιωτικά. Η πολιτικο-ιδεολογική εξουδετέρωση της αστυνομίας ήταν σχετικά εύκολη υπόθεση, γιατί πραγματικά η αστυνομία είναι -μετά το στρατό- το πιο βαθιά διαβρω-

μένο από το φασισμό τμήμα του κρατικού μηχανισμού, που από την πρακτική και την παράδοσή του είναι αντιπαθητικό στην προοδευτική μάζα του λαού.

Γι’ αυτό λοιπόν ο σοσιαλφασισμός ρίχνει ταυτόχρονα και τη “17N” και τον αναρχοφασισμό και τη μικροαστική ουρά του ενάντια στα ΜΜΕ με τον ίδιο τρόπο που κάθε φασισμός τα βάζει με τα βασικά ιδεολογικοπολιτικά εργαλεία του παλιού πολιτικού κόσμου, του φθαρμένου αστικού δημοκρατισμού.

Όμως αυτή η εκστρατεία δεν μπορεί να είναι πολιτικά αποδοτική μέσα στο λαό και δεν μπορεί να κινητοποιήσει ούτε τη μικροαστική ουρά του σοσιαλφασισμού, την ώρα που η λαϊκή κατακραυγή ενάντια στον αναρχοφασισμό και τον πραξικοπηματισμό των δήθεν λαϊκών κινήσεων που σκαρώνουν οι ρωσόδουλοι διαρκώς ανεβαίνει.

Έτσι, αυτοί προσπαθούν να θολώσουν τα νερά και να παρατάξουν δίπλα στα ΜΜΕ την αστυνομία, τον πιο αποκρουστικό και με τεκμήρια φασισμό, εκείνον των ναζι της “Χρυσής Αυγής”. Μ’ αυτόν τον τρόπο ο σοσιαλφασισμός, ως γνήσιος προβοκάτορας, φέρνει τη “Χρυσή Αυγή” στο κέντρο της πολιτικής ζωής όχι ως ακραίο σύμπτασμα του φασισμού που δυναμώνει ασταμάτητα στα μεγάλα κόμματα, αλλά ως τιμωρό του αναρχο-

φασισμού στο πλευρό των ΜΑΤ και των ΜΜΕ.

Μεγαλύτερη εξυπηρέτηση στους ναζι από αυτή, πιο σατανική και προβοκατόρική επινόηση δε θα μπορούσε να υπάρξει. Από δω και μπρος ο σοσιαλφασισμός θα κάνει τη “Χρυσή Αυγή” άλλοθι του και αναγκάιο ομοούσιο αρνητικό συμπλήρωμα της πολιτικής του. Από αυτή τη στιγμή και πέρα η “Χρυσή Αυγή” γίνεται πολιτικός παράγοντας πρώτης γραμμής.

Η ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ “ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ”

Λέμε “ομοούσιο συμπλήρωμα” γιατί η “Χρυσή Αυγή” είναι πρωτοπόρο απόσπασμα του σοσιαλφασισμού. Από το οπλοστάσιο του ναζισμού έχει πάρει ατόφιο το ρατσισμό, τον αντισημιτισμό, τον υστερικό σοβινισμό. Όμως η βασική της πολιτική γραμμή είναι η γραμμή του ψευτοΚΚΕ: ρωσοφιλία, σερβοφιλία, αντικαπιταλισμός και αντιδυτικισμός. Η ρωσόφιλη αντιδυτική γραμμή της “Χρυσής Αυγής” είναι μια ακόμα διασταύρωση της αλήθειας ότι το νέο κέντρο της παγκόσμιας αντίδρασης είναι η Ρωσία και ότι είναι η Ρωσία ο προστάτης όλων των χιτλερικών, παλιών και νέων, οπουδήποτε στη γη.

Μ’ αυτή την έννοια η “Χρυσή Αυ-

συνέχεια στη σελ. 7

Ο τροτσκισμός των "διαρρηχτών" και του ΕΕΚ ΜΥΓΑ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

«Μπορεί να το διασκεδάσουμε κάπως με κάτι τέτοια, πλάκα-πλάκα όμως η ουσία είναι ότι εκείνοι έτσι τη ζημιούλα τους την κάνουν», γράφουν οι "διαρρηχτές" του Μ-Λ ΚΚΕ στην εφημερίδα τους (18 Φλεβάρη) αναφερόμενοι στις θέσεις μας ενάντια στις σοσιαλφασιστικές προβοκάτσιες.

Λίγο καιρό μετά οι τροτσκιστές του ΕΕΚ στην εφημερίδα τους *Νέα Προοπτική* (8 Απρίλη), αναφερόμενοι στο ίδιο ζήτημα, καταλήγουν στο σημειώμά τους έτσι: «Δεν είναι να τους αρχίζει κανείς στα σοβαρά, αλλά αρχίζει να φοβάται πως δεν αρκεί πλέον να τους αντιμετωπίζεις μ' ένα συγκαταβατικό κούνημα του κεφαλιού. Έχει και η βλακεία τα όριά της».

Είναι φανερό πως ανησυχούσαν οι παραπάνω κύριοι και αποφάσισαν οι μιν "διαρρηχτές" να χαλάσουν... τη διασκεδάσή τους, και μάλιστα παραβιάζοντας την ανοιχτή τους δέσμευση πριν από μερικά χρόνια πως δε θα ξανασχοληθούν μαζί μας, οι δε τροτσκιστές να σταματήσουν να... κουνάνε το κεφάλι τους!

Γιατί όμως αυτή τους η ανησυχία; Το έχουμε ξαναγράψει: Αυτού του είδους ο τροτσκισμός, όπως εκφράζεται ενιαία από το ΕΕΚ και τους διαρρηχτές, πολιτικά δεν είναι τίποτα άλλο από ένα απόσπασμα του σοσιαλφασισμού.

Είναι φυσικό η αντισοσιαλφασιστική προλεταριακή συνέπεια στη θεωρία και στην πράξη της ΟΑΚΚΕ να ενόχλησε και να ανησυχίσει βαθιά όλο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ, που έχει επικεφαλής του το ψευτοΚΚΕ.

Όταν λοιπόν ανησυχεί ο "βασιλιάς" οι δούλοι, σα βασιλικότεροι του βασιλέως, αναλαμβάνουν να καθαρίσουν!

Η επιχειρηματολογία γνωστή από την εποχή του Μπρεζνιεφισμού: "Βλάκες", "Μην τους παίρνετε στα σοβαρά", "Παράκρουση των συντακτών της Ν. Ανατολής" κτλ. Επιτιμήματα δηλαδή που ανταποκρίνονται ακριβώς στην πολιτική και ιδεολογική τους φύση.

Ακούστε κύριοι. Εμείς ούτε διασκεδάσουμε ούτε αναζητούμε τα όριά σας. Υπάρχουμε, παλεύουμε και αναπτυσσόμαστε με κεντρικό στόχο την οικοδόμηση του κομμουνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης. Το καθήκον αυτό εκπληρώνεται με την πολιτικοϊδεολογική συντριβή του σοσιαλφασισμού μέσα στο εργατικό κίνημα.

Χαιρόμαστε λοιπόν που επιτίθεστε εναντίον μας, έστω και μ' αυτό τον τρόπο. Όμως θα σας προκαλούσαμε να μη μείνετε στους χαρακτηρισμούς και στις διαπιστώσεις περί "ζημιάς" ή "σταμάτημα του κουνήματος του κεφαλιού". Δώστε την ιδεολογικοπολιτική πάλη με επιχειρήματα, αν έχετε και αν σας το επιτρέπουν οι δυνάμεις που αντλείτε από τις στήλες του "Ριζοσπάστη".

Εμείς πάντως αυτό θα συνεχίσουμε να κάνουμε, ανεξάρτητα από τη δικιά σας στάση.

Γι' αυτό ας δώσουμε στους αναγνώστες μας την πολιτικοϊδεολογική χροιά -θα μπορούσαμε να πούμε- των σημειωμάτων των δύο εφημερίδων.

Οι "διαρρηχτές" στο *Λαϊκό Δρόμο* γράφουν, τσιτάροντας διάφορα αποσπάσματα από τη "Ν.Α.": «Είτε για τους συνταξιούχους πρόκειται, είτε για τους εργάτες του Σκαρμαγκαλά, είτε για τον αγροτικό ξεσηκωμό, είτε για τους επαγγελματιοβιοτέχνες, κ.ο.κ. (οι μοναδικοί στο είδος τους) "αντιρώσοι" μας το βιολί τους! Όλα αυτά είναι λέει σοσιαλφασιστικά κινήματα που τα κάνουν οι "ρωσόδουλοι».

Και θεωρώντας αυταπόδεκτο το γεγονός πως αυτά τα κινήματα είναι επαναστατικά καταλήγουν: «Το ωραίο είναι πως αυτά τα γράφουν υποτιθέεται σοβαρά-σοβαρά και για ανθρώπους που διατηρούν σάας τας φρένας».

Στην ίδια κατεύθυνση κινείται και το σημείωμα της *Νέας Προοπτικής*. Μόνο που εδώ οι τροτσκιστές μας μιζάρουν πιο πολύ στο συναίσθημα κτυπώντας τη θέση μας για την προβοκάτσια που έστησε ο σοσιαλφασισμός στον Παπαθεμελή με τα γεγονότα των συνταξιούχων, για να καταλήξουν στη συνέχεια: «Οι συνταξιούχοι, οι αγρότες και όσοι σήμερα έχουν κατέβει στους δρόμους αντιπαλεύοντας τα μέτρα που προωθεί η Ε.Ε. και επιβάλλει η κυβέρνηση, είναι για την ΟΑΚΚΕ φασίστες ή σοσιαλφασίστες! Είναι οι ίδιοι που προπαγανδίζουν ουσιαστικά τη "Λευκή Βίβλο", το ξεπούλημα των ναυπηγείων, που τάσσονται αλληλέγγυοι με τους ΣΕΠίτες και τους τραμπούκους του Μητσότακη».

Για τον τροτσκισμό αυτού του είδους, το επαναστατικό κίνημα εξ' ορισμού είναι οτιδήποτε φιλοξενείται στα πρωτοσέλιδα του *Ριζοσπάστη*.

Ό,τι δηλαδή κινείται μέσα στην πολιτικοϊδεολογική και οργανωτική του γραμμή και έχει ως εκ τούτου τη σφραγίδα της δικιάς του καθοδήγησης. Κάθε πρωί οι άνθρωποι αυτοί διαβάζουν το *Ριζοσπάστη* όχι για να τους κάνουν κριτική, αλλά για να δουν πού ο σοσιαλφασισμός θα φανερώσει την αποκροστική στις μάζες φυσιογνωμία του. Εκεί λοιπόν αυτοί θα τρέξουν για να δώσουν τις προκηρύξεις τους. Στη συνέχεια, όταν ο σοσιαλφασισμός για τους δικούς του λόγους υποχωρήσει, τα "επαναστατικά κινήματα" χάνονται για τους τροτσκιστές μας, οι οποίοι ζουν σε αναμονή νέων "ξεσπασμάτων".

Το γελοίο της υπόθεσης είναι πως μένουν οι βαρύτερες αναλύσεις, που γίνονται πρωτοσέλιδα στις εφημερίδες τους, του στίλ "Πρωτοφανής ξεσηκωμός", "Η αγροτιά ζωντανεύει το Κιλελέρ" (*Λαϊκός Δρόμος*), ή αποσπάσματα σαν το παρακάτω: «Ο κοινωνικός πόλεμος άρχισε. Δεν θα τελειώσει όπως οι κυβερνώντες και οι γραφειοκράτες πολιτικοί και συνδικαλιστές θέλουν. Όσο κι αν το ξορκίζουν, το "φάντασμα" της εξέγερσης και της ανατροπής αυτού του βρώμικου συστήματος πλανάται στις κινητοποιήσεις των εργατών και των αγροτών» (*Νέα Προοπτική*).

Τώρα βέβαια "ο κοινωνικός πόλεμος" και ο "ξεσηκωμός" που ξαφνικά ανακάλυψαν οι τροτσκιστές μας τέλειωσε. Και τέλειωσε χωρίς βέβαια να μπει... έστω και για

ζύμωση το ζήτημα της "ανατροπής του βρώμικου συστήματος".

Οι συνταξιούχοι με τον "οικοδόμο" Μαυριδόγλου επικεφαλής "είδαν" τον Παπανδρέου, πήραν τα ψίχουλα και ησύχασαν, αφού απομακρύνθηκε ο Παπαθεμελής. Τώρα, αν οι εργάτες συνταξιούχοι συνεχίζουν να ζουν μέσα στο φάσμα της πείνας, της αβεβαιότητας, της κοινωνικής περιθωριοποίησης και της εξαθλίωσης, αυτό ουδώς ανησυχεί τους τροτσκιστές μας.

Αρκεί που ο σοσιαλφασισμός πέτυχε τον πολιτικό του στόχο.

Η περιβόητη "αγροτική εξέγερση", το "νέο Κιλελέρ", ξεφούσκωσε κάτω από την τεράστια απομόνωση του απομέρους της εργατικής τάξης, της φτωχής αγροτιάς και των ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων.

Δε θα αναφέρουμε σ' αυτό το άρθρο το χαρακτήρα αυτής της κινητοποίησης, πράγμα που έχει γίνει διεξοδικά σε προηγούμενα άρθρα της "Ν.Α.". Εδώ θέλουμε μόνο να πούμε πως οι σούπερ-ταξικοί τροτσκιστές μας... βάλανε τα κόκκινα περιβραχιόνια υπερασπιζόμενοι το δικαίωμα της φοροδιαφυγής της αστικής τάξης της πόλης και της υπαίθρου!

Τώρα, όλη η... επανάσταση έχει μείνει στα ναυπηγεία του Σκαρμαγκαλά, στα χέρια δηλαδή του "εργάτη-ηγέτη" που δεν έχει πιάσει ποτέ σφυρί στα χέρια του, του καλοθρεμμένου ανθρώπου του Λαλιώτη, του Κοντάκη.

Πράγματι, δε θα θέλαμε να είμαστε με τίποτα στη θέση τους! Σκεφτείτε, αγαπητοί αναγνώστες, να εξαρτάς τις επαναστατικές σου διαθέσεις, τις επαναστατικές σου αναλύσεις και τη δράση σου από το Μαυριδόγλου, τους αγροτοπατέρες του ψευτοΚΚΕ, του Σαμαρά, του Έβερτ, της "Χρυσής Αυγής" κτλ. και από τον Κοντάκη! Το μόνο που θα καταφέρεις έτσι είναι να μοιάζεις με τη μύγα που γυρίζει συνέχεια γύρω από την ουρά του αλόγου του σοσιαλφασισμού. Και μάλιστα του σοσιαλφασισμού που για τις ανάγκες των πολιτικών του μετώπων φοράει συχνά την περικεφαλαία του Μεγάλου Αλεξάνδρου και πηγαίνει τακτικά για προσκύνημα στην Αρχιεπισκοπή!

Υπάρχουν ουσιαστικά δύο γραμμές και δύο κατευθύνσεις για το εργατικό κίνημα και τη χώρα συνολικά.

Η μια έχει για κέντρο της το ψευτοΚΚΕ και συσπειρώνει δίπλα της την ομάδα Παπανδρέου-Λαλιώτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ, την κυρίαρχη ομάδα του ΣΥΝ και το φασιστικό-σοβινιστικό σκυλόλοι της εβερτικής Ν.Δ. και του κόμματος του Σαμαρά.

Η γραμμή αυτή ανάγει όλα τα κακά της χώρας στην Ευρώπη και γενικότερα στη Δύση. Σύμφωνα μ' αυτήν, η Δύση εμποδίζει την ολοκλήρωση της "Μεγάλης Ελλάδας". Τόσο στην οικονομία όσο και στην εξωτερική πολιτική αυτή είναι σήμερα **η κυρίαρχη αστική αντιδραστική γραμμή**. Σ' αυτήν αντιστοιχεί ένα κράτος της εκφυλισμένης κρατικής γραφειοκρατίας, ένα κράτος εμπόδιο και σαμποτέρ στην έστω φιλοευρωπαϊκή οικονομική ανάπτυξη, προωθητή μιας πο-

λεμικής κρατικής συγκεντρωμένης βιομηχανίας.

Στους διεθνείς της προσανατολισμούς μια δράκα χαφιέδων προτάσσει τις πυρηνικές κεφαλές της "ορθόδοξης" ρώσικης υπερδύναμης σαν το μόνο σίγουρο στήριγμα στην αντιδυτική πορεία προς τη "Μεγάλη Ελλάδα".

Εδώ δε χωράνε εκλεκτικισμοί. Το ψευτοΚΚΕ, ο Παπανδρέου, ο Σαμαράς, ο Κωνσταντόπουλος και ο Έβερτ έχουν συνέπεια. Μιλάνε και παλεύουν για κρατικό Σκαρμαγκαλά σα βάση της "αμυντικής βιομηχανίας" και ταυτόχρονα κάνουν ό,τι μπορούν για να εντάξουν τη χώρα όλο και πιο πολύ στο μέτωπο του πολέμου, της πείνας και του φασισμού με τη Σερβία και τη Ρωσία. Είναι συνεπείς, γι' αυτό έστειλαν τους απεργούς της τότε Ε-ΑΣ στον Αρχιεπίσκοπο. Οι τροτσκιστές όμως;

Σε ποια βάση μιλάνε για κρατικό Σκαρμαγκαλά; Πώς μπορεί στα λόγια να καταγγέλλουν τον πόλεμο, το σοβινισμό, μερικοί απ' αυτούς ακόμη και τη Σερβία και τη Ρωσία, και από την άλλη να υπερασπίζονται και να ανάγουν σε επαναστατικό κίνημα το "ιερό δικαίωμα της ιδιοκτησίας" της κρατικής γραφειοκρατικής αστικής τάξης-τσανακογλειφτή του σοσιαλμπερλιαισμού, πηγή του πολέμου και του φασισμού;

Σ' αυτήν την πιο αντιδραστική και ξενόδουλη κατεύθυνση μέσα στην αστική τάξη αντιστοιχεί ένας πραξικοπηματισμός από τους εκπροσώπους της, ιδιαίτερα το ψευτοΚΚΕ μέσα στο εργατικό κίνημα.

Ένας χυδαίος μαρξισμός που χωρίς την παραμικρή επιστημονική ανάλυση ανάγει όλα τα κακά στον "ευρωπαϊκό μπαμπούλα", και ένας πραξικοπηματισμός που περιφρονεί τις διαθέσεις των μαζών στις "μορφές πάλης", στηριζόμενος στην ομηρία και την άσκηση βίας πάνω στις πλατιές λαϊκές μάζες.

Ο σοσιαλφασισμός, έχοντας κρητίσει στα χέρια του μέσα από την πιο φασιστική δράση ενάντια στους συνδικαλισμένους εργάτες μερικά ανώτερα συνδικαλιστικά όργανα-σφραγίδες, χρησιμοποιεί το "εργατικό κίνημα" για να προωθήσει τις δικές του πολιτικές θέσεις μέσα στον ενδοαστικό ανταγωνισμό.

Χρησιμοποιεί επαναστατικά σύμβολα, επαναστατικούς όρους, για να παίξει πάνω στον πόνο και στο όνομα της εργατικής τάξης. Όμως για χρόνια η αντιδραστική του δράση, ιδιαίτερα μέσα στα εργοστάσια, τον έχει κάνει ό,τι πιο αποκρουστικό και απομονωμένο.

Αυτή η απομόνωση είναι που έχει αναγκάσει το ψευτοΚΚΕ να εμφανιστεί σαν βασική του πλέον μορφή δράσης τον πραξικοπηματισμό, με το κόψιμο των δρόμων και τις μπουκές στα υπουργεία, προσπαθώντας να στηριχτεί στην αγανάκτηση μικροαστικών στρωμάτων, ή ακόμα τμημάτων της αστικής τάξης ή και απελπισμένων εργατών.

Αυτά είναι τα "επαναστατικά κινήματα" των τροτσκιστών μας!

Η άλλη γραμμή είναι γραμμή που προωθεί ΟΑΚΚΕ. Κέντρο αυτής της γραμμής είναι η πάλη

μας για την αυτόνομη συγκρότηση του εργατικού κινήματος και την οικοδόμηση του ανεξάρτητου κομμουνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης.

Η γραμμή της ΟΑΚΚΕ βρίσκεται σε πλήρη συνοχή και συνέπεια στην απέναντι όχθη του σοσιαλφασισμού. Η μαρξιστική ανάλυση της ΟΑΚΚΕ πάνω στις ενδοαστικές και ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις δε γίνεται για να ακολουθηθεί πολιτική ουράς της μιάς ή της άλλης μερίδας της αστικής τάξης. Για την ΟΑΚΚΕ οι ενδοαστικές αντιθέσεις λειτουργούν σα συγκροτημένη εφεδρεία της προλεταριακής επανάστασης.

Η ΟΑΚΚΕ χτίζει το πολιτικό κόμμα της εργατικής τάξης και είναι υποχρεωμένη να κάνει πολιτική, δηλαδή να διαχωρίζει την αντίδραση και να συσπειρώνει δυνάμεις πάνω στον κύριο εχθρό, προβάλλοντας το πανεθνικό αίτημα της ειρήνης και της Δημοκρατίας.

Σήμερα την πολιτική σκηνή της χώρας και τις εξελίξεις δεν τις καθορίζει η αντίθεση ανάμεσα στο προλεταριάτο από τη μιά και συνολικά την αστική τάξη από την άλλη. Αυτό που καθορίζει την πορεία και την εξέλιξη της χώρας είναι η άγρια σύγκρουση ανάμεσα σε δύο βασικά τμήματα της αστικής τάξης και σε δύο ιμπεριαλισμούς.

Οι πολιτικοϊδεολογικά κυρίαρχες κρατικές αστικές δυνάμεις, δεμένες με το ρώσικο ιμπεριαλισμό, επιτίθενται τόσο στο λαό όσο και στις φιλοευρωπαϊκές μερίδες της αστικής τάξης.

Αυτή η επίθεση τόσο στην οικονομία όσο και στους διεθνείς προσανατολισμούς φέρνει την κρίση, την πείνα, τον πόλεμο και το φασισμό.

Εκεί στήνει τα κύρια μέτωπά της η ΟΑΚΚΕ. Και αυτό όχι για να παραδώσει τη χώρα στην "Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση" και στον "ευρωπαϊκό εκσυγχρονισμό", αλλά να ανοίξει το δρόμο στην προλεταριακή επανάσταση και στην αληθινή σοσιαλιστική αναγέννηση της χώρας.

Και σ' αυτό τον δρόμο είμαστε πραγματικά "μοναδικοί" κύριοι διαρρηχτές, γιατί συγκρούμαστε ολομέτωπα με το σοσιαλφασισμό και κάθε οπορτουνισμό.

Αυτός είναι πράγματι ο μονόδρομος για την οικοδόμηση του κόμματος της εργατικής τάξης, που αφήνει στις λάσπες και στο βούρκο κάθε οπορτουνισμό.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Γ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5241058
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

"17N"-ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΧΕΡΙ-ΧΕΡΙ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙ-ΜΜΕ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Σε προηγούμενο φύλλο της *Νέας Ανατολής* γράψαμε ότι η ρουκέτα στο MEGA ήταν η στρατιωτική μετάφραση του πολιτικού χτυπήματος που έχουν ξεκινήσει οι ρωσόδουλοι με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ ενάντια στα τηλεοπτικά ΜΜΕ, ιδιαίτερα στα δύο βασικά κανάλια MEGA και ANTENNA. Οι δύο προκηρξείς που στάλθηκαν όχι στην *Ελευθεροτυπία* αυτή τη φορά, αλλά στο *Έθνος* του Μπόμπολα, λίγες μέρες μετά την επίθεση δεν κάνουν άλλο από το να επενδύουν πολιτικά αυτό το χτύπημα. Ταυτόχρονα φανερόνουν το άγχος και τον πανικό των καθοδηγητών αυτού του σοσιαλφασιστικού στρατού, που έχει εδώ και καιρό χάσει τη συμπάθεια του μέσου στο λαό και μετά την επίθεση έχασε και τους συμμάχους του μέσα στα ΜΜΕ. Γιατί το χτύπημα αυτό, που τελικά δεν είχε νεκρούς, αντί να τρομοκρατήσει ενοποίησε τα τηλεοπτικά ΜΜΕ, και κυρίως τα δύο μεγάλα κανάλια, το MEGA και τον ANTENNA, εναντίον της.

Η αδυναμία της "17N" φαίνεται από το γεγονός ότι, αν και όλοι περιμέναμε νέο χτύπημα, εφόσον η ρουκέτα στο MEGA δε συνοδεύτηκε από προκήρυξη, δεν τόλμησε τελικά να χτυπήσει, αλλά έστειλε την προκήρυξη χωρίς να προηγηθεί δεύτερο χτύπημα με δύο εβδομάδες καθυστέρηση.

Οι προκηρξείς της "17N" κινούνται πολιτικά ενάντια στα ιδιωτικά ΜΜΕ "του ολιγοπωλιακού κεφαλαίου", και συγκεκριμένα ενάντια στο συγκρότημα Λαμπράκη σαν "εκτελεστικό όργανο της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας των μπάτσων", που "καθοδηγείται από την CIA και το FBI", επειδή απέκρυψε, όπως ισχυρίζεται η "17N", προειδοποιητικό τηλεφώνημά της, και σαν το πιο ένοχο μέλος του εγκληματικού τρίπτυχου "Πολιτικών-Εκδοτών-Διευθυντών", επειδή καλύπτει τα σκάνδαλα Μητσοτάκη-Παπανδρέου.

Τα σημεία-αιχμή της "17N" αποτελούν τα σημεία-αιχμή της αντιΜΜΕ εκστρατείας του ψευτοΚΚΕ, που έχει βάλει στο στόχαστρο τα ιδιωτικά τηλεοπτικά κανάλια "σαν πολιτική έκφραση του μεγάλου κεφαλαίου που υπηρετεί τα συμφέροντα των ΗΠΑ και της ΕΕ", με ιδιαίτερη αναφορά επίσης "στο τρίπτυχο χρήμα-πολιτική-ΜΜΕ", όπου και η θεωρία των "διαπλεκόμενων συμφερόντων", και το συγκρότημα Λαμπράκη, στο οποίο επιτίθεται με την πολιτιστική εκστρατεία του Θεοδώρακη για τη διάσωση του ελληνικού πολιτισμού από τη "διάβρωσή του από την ευρωπαϊκή κουλτούρα" που προωθεί ο Λαμπράκης στο Μέγαρο Μουσικής.

Η "17N" συγκεκριμένα αναφέρει: «*Τα ΜΜΕ όντας ιδιοκτησία του ολιγοπωλίου των πανίσχυρων οικονομικών ομίλων, τους καλύπτουν (εννοεί τους Μητσοτάκη-Παπανδρέου) έναντι αμοιβής, εμπαιξίζουν τον ελληνικό λαό και είναι συνένοχοι*» (*Έθνος*, 28/3).

Σε άρθρο του Ριζοσπάστη (16/4) διαβάζουμε: «*Η αλήθεια είναι ότι το να διαφαιμίσεις, σήμερα, τις δήθεν προθέσεις σου, για "ρίξική αντιμετώπιση" του προβλήματος με τα ηλεκτρονικά ΜΜΕ, αφήνοντας στο απυρόβλητο το ιδιοκτησιακό*

καθεστώς, εκτός από ουτοπία, είναι -επεικώς- υποκρισία και προπέτασμα καπνού για τη συνέχιση της τηλεβαρβαρότητας».

Όταν αναφέρεται στον "εμπαιγμό του ελληνικού λαού" η "17N" και στην "τηλεβαρβαρότητα" το ψευτοΚΚΕ, δεν αναφέρονται καθόλου στην παρουσίαση των Σέρβων σφαγέων ως ηρώων ούτε στην "αντισκοπιανή" προπαγάνδα ούτε στην υπεράσπιση της ελληνικότητας της "Βορείου Ηπείρου", την κάλυψη δηλαδή που δίνουν τα κανάλια στην επιθετική ρωσόδουλη πολιτική του σοσιαλφασισμού. Αυτά είναι δείγματα "πολιτισμού" και "εντιμότητας". Αντίθετα, αναφέρονται στην καταγγελία των Ρώσων σφαγέων στην Τσετσενία, στην αποκάλυψη του οικονομικού σαμποτάζ, στον ευρωπαϊκό προσηνατολισμό των καναλιών. Το πρόβλημα γι' αυτούς είναι ότι εκτός από το ΣΚΑΙ του Αλαφούζου, που αντιμετωπίζει σοβαρά οικονομικά προβλήματα, ο σοσιαλφασισμός δεν έχει κανένα μεγάλο κανάλι στον έλεγχο του ακριβώς επειδή τα κανάλια αποτελούν ιδιοκτησία του κεφαλαίου που αυτοί δεν μπορούν να ελέγξουν (Βαρδινογιάννης, Κυριακού). Αυτό πρέπει να αλλάξει με πολιτική βία και με ρουκέτες.

Η "17N" προσπαθεί σε ένα μεγάλο μέρος της προκήρυξης να υπερασπίσει την "επαναστατική της ταυτότητα" και να αποκρούσει την κατηγορία του πράκτορα της ΣΤΑΖΙ και της ΚΓΒ που της αποδόθηκε μετά την αποκάλυψη του περιεχομένου των αρχείων της πρώτης, καταγγέλλοντας ότι αυτή είναι μία συνωμοσία των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών στην οποία χρησιμοποιούν σαν όργανά τους τα ΜΜΕ. Συγκεκριμένα μιλάει για «*παταγώδη αποτυχία τους (εννοεί της CIA και του FBI) να εξαρθρώσουν μία οργάνωση απλών λαϊκών αγωνιστών όπως η 17N, μιας μικρής χώρας*» και για «*αλλεπάλληλα φιάσκα στα οποία έσπασαν τα μούτρα τους κατηγορώντας ψευδώς δεκάδες πολίτες σαν μέλη ή αρχηγούς της 17N χωρίς κανένα στοιχείο*».

Η κατασκευή αυτών των "ψεύτικων" στοιχείων από τη CIA και το FBI για την εξάρθρωση της "17N" έχει, κατ' αυτήν, διπλό στόχο. Δηλαδή από τη μία να «*μπορέσει η αστυνομία να λειτουργήσει όπως στις δικτατορίες*» με αυθαίρετες συλλήψεις υπόπτων και από την άλλη να επιτευχθεί «*η μερική εξουδετέρωση της πολιτικής αντίδρασης δύο πολιτικών χώρων: της κομμουνιστικής αριστεράς, της οποίας άλλωστε η ηγεσία ευκαιρία γυρεύει και κυρίως του χώρου των αναρχικών και αντιεξουσιαστών που είναι βέβαια ευαίσθητοι στις αστυνομικές αυθαιρεσίες, τμήμα τους όμως υποστήριζε ότι η 17N ήταν όργανο της ΚΓΒ*».

Οι απλοί "λαϊκοί αγωνιστές" μας δεν μπορούν βέβαια να συγκινήσουν όσο θα ήθελαν με τον "ηρωικό" αγώνα τους ενάντια στην κακιά CIA, που καθοδηγεί την αντιτρομοκρατική ομάδα. Ποιος "απλός λαϊκός αγωνιστής" τρομοκράτης έχει μείνει ασύλληπτος για είκοσι χρόνια, με την οργανωμένη αντιδραστική CIA να τον κυνηγάει είκοσι χρόνια; Αυτό το μοναδικό φαινόμενο της "17N" οδηγεί σε

άλλους δρόμους και όχι σε ηρωικά παράσημα. Μόνο όποιος έχει κρατική κάλυψη μπορεί να καταφέρει τέτοιους άθλους. Η "17N" είναι κρατικός τρομοκράτης και οι κρατικοί τρομοκράτες δεν μπορούν να αυτοχαρακτηρίζονται "απλοί λαϊκοί αγωνιστές".

Όλα αποδεικνύουν ότι δεν είναι ούτε "απλοί", ούτε "λαϊκοί", ούτε "αγωνιστές". Το στέλεχος των Ερυθρών Ταξιαρχιών Βαλέριο Μορούτσι σε συνέντευξή του που μεταδόθηκε στο δελτίο των 8.30 του MEGA (10/4) είπε για τη "17N" ότι «*καμία σχέση δεν έχουν με το επαναστατικό κίνημα*» και ότι «*οι πολιτικές προοπτικές υπάρχουν από τη στιγμή που κοινωνικές ομάδες έρχονται σε σύγκρουση, αντιθέτως η εσωτερική συνοχή της 17N δεν αφήνει περιθώρια στην επαναστατική διαδικασία*» (*Ελευθεροτυπία*, 11/4). Προφανώς ο εγκέφαλος του Μορούτσι είναι διαβρωμένος από την προπαγάνδα του FBI και της CIA.

Η "17N", όπως και το ψευτοΚΚΕ, δίνει έμφαση στο συγκρότημα Λαμπράκη γιατί είναι ο εκφραστής των πιο φιλοευρωπαϊκών τάσεων στο χώρο της πολιτικής και της οικονομίας. Η *Ελευθεροτυπία* επίσης τελευταία έχει κάνει φιλοευρωπαϊκή στροφή και έχει γίνει βήμα των αστοφιλελεύθερων και αντισοσιαλφασιστικών φωνών σε ό,τι αφορά τα εθνικά και τα οικονομικά ζητήματα.

Το διαχωρισμό του Συγκροτήματος Λαμπράκη από το σοσιαλφασισμό τον είδαμε και στο ζήτημα του αποκλεισμού των εθνικών δρόμων από τους αγρότες. Τα *Νέα* ήταν η μοναδική αστική εφημερίδα που εναντιώθηκε στο οικουμενικό ρεύμα υποστήριξης και με πρωτοσέλιδο της τάχθηκε με τους φορηγατζήδες εναντίον των αγροτών.

Είναι αρκετά ενοχλητικές για το σοσιαλφασισμό και οι σελίδες του *Οικονομικού Ταχυδρόμου*, του μόνου περιοδικού όπου φιλοξενούνται οι απόψεις της φιλοευρωπαϊκής αστικής τάξης και αντισοβινιστικά, αντισέρβικα και αντιρώσικα άρθρα. Αξίζει εδώ να αναφερθούμε σε άρθρο του Ριζοσπάστη σχετικά με την πρώτη προκήρυξη της "17N", στις 29/3. Το άρθρο με το χαρακτηριστικό τίτλο "Παιχνίδι με μυστικές υπηρεσίες και ΜΜΕ" και υπότιτλο "Η 17N με προκήρυξη" "καρφώνει" τη CIA, επώνυμους δημοσιογράφους και εκτοξεύει νέες απειλές. Συγκεκριμένα αναφέρει:

«*Για πρώτη φορά στα χρονικά της οργάνωσης, ο συντάκτης της προκήρυξης "καρφώνει" την ΣΙΑ, υποστηρίζοντας ανοιχτά ότι "εδώ και 20 χρόνια έχει σπάσει τα μούτρα της στο κυνήγι των τρομοκρατών. Προβάλλει, δηλαδή, μία αλήθεια αν λάβουμε υπόψη μας το πραγματικό γεγονός της καθοδήγησης της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας από τον ξένο παράγοντα*». Μπράβο λοιπόν στη "17N" που ξεσκεπάζει τον ξένο παράγοντα, μπράβο της που τον "καρφώνει". Ο επίλογος του άρθρου έχει ως εξής: «*Η προκήρυξη, βέβαια, διανθίζεται και με ολίγη δόση σκανδάλου. Αυτή τη φορά αναφέρεται στη βίλα της Εκάλης και στον τρόπο που καλύφθηκε το θέμα από τα ΜΜΕ και ειδικότερα από το συ-*

ΓΑΛΛΙΑ: ΚΡΙΣΙΜΗ ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Λίγες φορές τόσα πολλά πράγματα μπορούν να κριθούν μέσα από μια εκλογική μάχη.

Οι προεδρικές εκλογές της Γαλλίας κρίνουν το μέλλον της Ευρώπης πολύ περισσότερο από ό,τι το έκρινε το δημοψήφισμα για το Μάαστριχτ. Όπως είχε δείξει η περίπτωση της Δανίας, εκεί που η αστική τάξη είχε πάρει τις φιλοευρωπαϊκές στρατηγικές αποφάσεις της ήταν αρκετό ένα δεύτερο δημοψήφισμα, έστω με κάποιες διαφοροποιήσεις, να ψηφίσει υπέρ της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Όμως οι προεδρικές εκλογές στην Γαλλία κρίνουν τελικά αν η γαλλική αστική τάξη θα ακολουθήσει για επτά χρόνια την ευρωπαϊκή ή την αντιευρωπαϊκή κατεύθυνση.

Η ευρωπαϊκή κατεύθυνση εκφράζεται από τους Μπαλαντίρ και Ζοσπέν. Η αντιευρωπαϊκή από το Σιράκ, το "Κ"Κ, το Λεπέν και τον Ντε Βιλιέ.

Η τραγωδία των ευρωπαϊστών οφείλεται στους δισταγμούς τους να επιχειρήσουν τη διάσπαση μέσα στο RPR. Το RPR είναι ο Συναγερμός για τη Δημοκρατία, μέσα στο μηχανισμό του οποίου την κύρια δύναμη έχει ο Σιράκ. Ο Μπαλαντίρ είναι επίσης RPR, αλλά είχε ως τα τώρα την αυταπάτη, όπως περίπου ο Μητσοτάκης με τον Έμπερτ, ότι θα μπορούσε να νικήσει το Σιράκ και να πάρει την ηγεμονία μέσα στο κόμμα.

Όμως το RPR είναι το κατεξοχόν κόμμα του γαλλικού ιμπεριαλισμού και του σοβινισμού και αποτελεί το χειρότερο έδαφος για να ανθίσει η ομοσπονδιακή ευρωπαϊκή αντίληψη.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το RPR είχε διασπαστεί στο δημοψήφισμα για το Μάαστριχτ, όταν ένας μέρος του με επικεφαλής τον Σεγκέν πάλευε μαζί με τους "κνίτες" και το Λεπέν το ΟΧΙ και το άλλο με Σιράκ-Μπαλαντίρ το ΝΑΙ.

Τελικά πέρασε με το ασθενικό 51% το ΝΑΙ, αλλά ο Σιράκ, που έκφραζε το κέντρο του RPR, πέρασε στη συνέχεια με τον Σεγκέν, και τώρα ο Σεγκέν είναι ο αρχηγός της πολιτικής εκστρατείας για την επανεκλογή του Σιράκ.

Από εκείνη τη στιγμή και πέρα ο Μπαλαντίρ βρέθηκε στη μειοψηφία του RPR και αμέσως άρχισε να χάνει και τη γενική του πολιτική δύναμη, μετά από ένα συνθησιμένο σκάνδαλο που του έστησαν οι δοκιμασμένοι σ' αυτή τη μέθοδο πά-

λης αντιευρωπαίοι λαϊκιστές.

Έτσι ο Μπαλαντίρ ήρθε τρίτος την πρώτη Κυριακή κι έφυγε από τη μέση στο δεύτερο γύρο, όπου θα αναμετρηθούν Σιράκ και Ζοσπέν.

Για να νικήσει ο Ζοσπέν θα πρέπει ο Μπαλαντίρ να εκφράσει ευμενή προς αυτόν ουδετερότητα. Αν όμως το κάνει αυτό ο Μπαλαντίρ σημαίνει ότι τελειώνει σαν RPR. Και ο Μπαλαντίρ διστάζει να κάνει τώρα διάσπαση στο RPR υπερασπίζοντας Ζοσπέν.

Βλέπουμε, λοιπόν, εδώ ότι η τραγωδία των φιλοευρωπαίων βρίσκεται στη διάσπασή τους.

Έτσι η νίκη του Ζοσπέν είναι μια εξαιρετικά δύσκολη υπόθεση: Είναι βέβαια, πολύ θετικό το ότι ο Μπαλαντίρ μέχρι τα τώρα δεν έχει πάρει σαφή θέση υπέρ του Σιράκ. Επίσης, υποστηρίζει το Ζοσπέν η οικολόγος Βουανέ, ενώ το γαλλικό "Κ"Κ δεν μπορεί, παρ' όλο που το θέλει, να ψηφίσει ανοικτά τον ακροδεξιό Σιράκ (ο γραμματέας του μάλιστα αναγκάστηκε να πει Ζοσπέν). Εννοείται ότι η τροσκίστρια Λαγκιγιέρ, με το 5% των ψήφων, είτε αποχή για να διευκολύνει το Σιράκ, ενώ το ίδιο είπε ο Ντε Βιλιέ. Όσο για το Λεπέν, κάνει ακόμα παζάρια, όμως η γενική του κίνηση σαν ρεύμα είναι προς το Σιράκ.

Το καλό με τις γαλλικές εκλογές είναι ότι οι σχέσεις της Γαλλίας με την Ευρώπη μπαίνουν στο επίκεντρο της εκλογικής καμπάνιας και η πολιτική διαμάχη αποχτά έναν ανοικτό χαρακτήρα. Αν ο Ζοσπέν έπαιζε με συνέπεια σ' αυτόν τον παράγοντα θα μπορούσε να φτιαχτεί τουλάχιστον ένα προοδευτικό δημοκρατικό ρεύμα στη βάση του γαλλικού λαού. Αλλά ο Ζοσπέν ρίχνει κι αυτός τις γεφυρούλες του προς τη λεπενική βάση. Έτσι εξανεμίζεται πολύ από το δημοκρατικό κύρος που έχει κατακτήσει χάρη στην πολύ καλή του θέση στο βοσνιακό και στο ζήτημα της Τσετσενίας σε σύγκρουση με τη βρομερή γραμμή Μιτεράν, που τόσο ταλαπώρησε τη Γαλλία τα τελευταία χρόνια.

Πραγματικά είναι πολύ χαρακτηριστικό πως σε μια τέτοια μάχη που κρίνει το μέλλον της Ευρώπης στο δεύτερο γύρο μένουν οι ακραίοι εκφραστές των ρευμάτων.

Ο Σιράκ είναι φιλοσέρβος και ωμά φιλορώσος. Ο Ζοσπέν είναι ανοιχτά το αντίθετο. Γαλλία, λοιπόν, ή του ύψους ή του βάθους.

γκρότημα Λαμπράκη...". Μπράβο στη "17N" που ξεσκεπάζει και το Λαμπράκη! Η ρουκέτα δε βάζει ζήτημα δημοκρατίας, αλλά είναι ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών ανάμεσα στη "17N", που έχει δίκιο σε ορισμένα σημεία, και τον ύποπτο Λαμπράκη, που δεν έχει δίκιο σε κανένα σημείο. Αν δεν είναι αυτό κάλυψη των δολοφόνων, τότε τι είναι;

Ο σοσιαλφασισμός φαίνεται ότι δεν έχει τελειώσει ακόμα με τη "17N". Αυτό δείχνει η αγωνιώδης προσπάθεια για την ανάδειξη της "επαναστατικής" της ταυτότητας, αλλά και από τον επίλογο της πρώτης προκήρυξης: «*Το συμπέρασμα είναι σαφές: Όχι μόνο δεν πρέπει να αναστείλουμε τη δραστηριό-*

τητά μας αλλά αντίθετα, τα ίδια πράγματα επιβάλλουν να την αναπτύξουμε ακόμη περισσότερο. Να φτιάξουμε μία, δύο, τρεις, πολλές 17NOEMBPH».

Όμως η πρακτόρικη και σοσιαλφασιστική βία στην υπηρεσία της Ρωσίας και η επαναστατική ταυτότητα δε συμβιβάζονται. Αυτό δείχνει η διάθεση των μαζών, η αντίδραση των ΜΜΕ, τα λόγια του Μορούτσι, αλλά και η απάντηση του σοσιαλφασιστικού ΡΚΚ στο χαιρετισμό αλληλεγγύης της "17N" ότι δεν έχει καμία σχέση με τη συγκεκριμένη οργάνωση.

Αναγκαία το ψέμμα θα ξεσκεπαστεί και πίσω από την επαναστατική ταυτότητα θα φανεί η πρακτόρικη.

ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

του Λύσανδρου Παπανικολάου

Από τη δημοκρατία στο δεσποτισμό

Προτού προχωρήσουμε στην επισκόπηση του ανατολικού ζητήματος μετά την ελληνική επανάσταση, κρίνουμε σκόπιμο να ανακεφαλαιώσουμε συνοπτικά την εξέλιξη των γεγονότων ως το σημείο αυτό, διαλύοντας έτσι και ενδεχόμενες ασάφειες. Αργά ή γρήγορα οι καινοτομίες των "άπιστων σουλτάνων", των νεωτεριστών Σελίμ Γ' και Μαχμούτ Β', που εγκαινιάστηκαν την επαύριο της πρώτης γαλλικής επανάστασης, θα προκαλούσαν την εξέγερση των κάθε λογής αντιδραστικών στοιχείων. Και είναι περισσότερο από βέβαιο ότι η τσαρική Ρωσία θα υποδαύλιζε την εξέγερση αυτή και θα επιχειρούσε να την εκμεταλλευτεί. Κανένας όμως, ούτε ο ίδιος ο "βασιλιάς των βασιλιάδων", δηλ. ο τσάρος, δεν μπορούσε να προκαθορίσει με ακρίβεια πότε θα εκδηλωνόταν μια τέτοια εξέγερση.

Εκείνο που ενδιέφερε άμεσα τη Ρωσία ήταν να συμπέσει το πραξικόπημα του Υψηλάντη στη Μολδοβλαχία με το συνέδριο του Λάιπαχ, ώστε να πάρει αυτή, η Ρωσία, την εντολή της Ιερής Συμμαχίας για την αποκατάσταση της τάξης. Γι' αυτό μάλιστα έπρεπε το κίνημα του Υψηλάντη να εκραγεί, όπως κι έγινε, πριν από τη λήξη των εργασιών του συνεδρίου, αφού όμως το συνέδριο θα είχε ήδη αναθέσει στην Αυστρία την καταστολή των επαναστατικών κινημάτων στην ιταλική χερσόνησο. Έτσι η Αυστρία, απασχολημένη με τις αστικοφιλελεύθερες εξεγέρσεις του Πιεμόντε και της Νάπολης, θα άφηνε στον κυριότερο ανταγωνιστή της, τον τσαρισμό, ελεύθερο το πεδίο δράσης στη βαλκανική χερσόνησο.

Αλλά την καθαυτό ελληνική εξέγερση ο τσαρισμός επιζητούσε να την περιορίσει στην Πελοπόννησο και να την αναβάλει: να την αναβάλει όχι βέβαια ως την εποχή που θα είχαν ωριμάσει οι όροι μιας αστικής ανατροπής -ως τα μέσα, ας πούμε, του 19ου αιώνα, όπως υποστήριζε ο σοφός Α. Κοραΐς-, αλλά μόνο ώσπου να διαμορφωθούν οι προϋποθέσεις του ρωσοτουρκικού πολέμου και πιο συγκεκριμένα μόλις ο σουλτάνος θα προχωρούσε στη διάλυση των γενιτσάρων και πριν ακόμα προλάβει να τους αντικαταστήσει με τακτικό στρατό, όταν δηλ. η Τουρκία θα ήταν ουσιαστικά αποπλησμένη. Η διάλυση των γενιτσάρων, όπως είναι γνωστό, έγινε το 1826, πιθανότατα όμως χωρίς την ελληνική επανάσταση του 1821 θα είχε πραγματοποιηθεί μερικά χρόνια νωρίτερα και συνεπώς νωρίτερα επίσης θα είχε ξεσπάσει κι ο ρωσοτουρκικός πόλεμος του 1828.

Αν, παρ' όλα αυτά, το φερέφωνο του τσάρου, ο Καποδίστριας, συνιστούσε στους συμπατριώτες του μια περίοδο αναμονής 15-20 χρόνων, αυτό, από τη μια μεριά, το έκανε για να συγκαλύψει τις πραγματικές προθέσεις της Ρωσίας, επικαλούμενος, μαζί με τους

αστούς διαφωτιστές, την ανάγκη να φωτιστεί το έθνος προτού ελευθερωθεί, ανάγκη που δεν μπορούσε φυσικά να ικανοποιηθεί από τη μια μέρα στην άλλη. Από το άλλο μέρος, η Ρωσία δεν εχόταν καθόλου τη διάλυση των ταραχοποιών γενιτσάρων και θα ήταν ευχαριστημένη να την αναβάλει όσο γινόταν περισσότερο. Το ζήτημα συνεπώς για τη Ρωσία δεν ήταν αυστηρά **χρονολογικό**, αλλά προπάντων **ουσιαστικό**. Ο τσαρισμός, μ' άλλα λόγια, θα μπορούσε να περιμένει και 15 και 20 χρόνια, αρκεί να μη συντελούνταν στο μεταξύ οι εσωτερικές μεταβολές, που αυτές ίσα-ίσα πήγαινε να προλάβει εξαπολύοντας τον πόλεμο: οι ίδιες εκείνες μεταβολές, που οι φωτισμένοι αστοί αντίθετα τις θεωρούσαν απαραίτητο προκαταρκτικό όρο κάθε σοβαρής επανάστασης, που δε θα περιοριζόταν να αντικαταστήσει τη σουλτανική κυριαρχία στην "ελληνοσλαβική" χερσόνησο με την **κοζάκιση**.

Κι αν τελικά η εξέγερση στην Ελλάδα άρχισε νωρίτερα από τότε που σχεδίαζε η Ρωσία, αυτό το χρωστούσε αποκλειστικά στην ανταρσία του Αλή Πασά. Όσο κι αν η ανταρσία αυτή υποκινήθηκε από την **Αγγλία**, οι Φιλικοί -που έπαιζαν βέβαια το παιχνίδι της Ρωσίας, δεν ταυτίζονταν όμως συνειδητά μαζί της- ήταν αδύνατο να μη δοκιμάσουν να επωφεληθούν. Από την άλλη μεριά, η ανταρσία του Αλή Πασά όχι μόνο επιτάχυνε την έκρηξη της ελληνικής επανάστασης, αλλά και ενόησε την επέκτασή της έξω από την Πελοπόννησο, στην ηπειρωτική Ελλάδα, παραμερίζοντας με τον τρόπο αυτό από την ηγεσία της τους "μπιστικούς του τσάρου". Με τη σειρά της η ελληνική επανάσταση πρόσφερε μια "ανάσα ζωής" στο στασιαστή των Ιωαννίνων και **πρόλαβε** το σουλτάνο, που αμέσως μετά τη συντριβή του Αλή Πασά λογάριζε να στραφεί εναντίον των γενιτσάρων. Γιατί πραγματικά, όσο διαρκούσε η ελληνική επανάσταση, η διάλυση του γενιτσαρικού σώματος αναγκαστικά αναβαλλόταν. Και μόνο όταν ο αιγυπτιακός τακτικός στρατός στρίμωξε για τα καλά τους ξεσηκωμένους Έλληνες, μόνο τότε μπόρεσε ο σουλτάνος να προχωρήσει στη βίαιη κατάργηση του γενιτσαρισμού.

Όπως ήταν επόμενο λοιπόν, η τσαρική Ρωσία είχε συμφέρον από την άγνοια παράταξη του ελληνικού αγώνα, ώσπου η διάλυση των γενιτσάρων να της προσφέρει την ευκαιρία νέου πολέμου κατά της Τουρκίας. Σ' αυτόν οι Έλληνες θα χρησίμευαν για "προσάναμμα της φωτιάς", όσο η Ρωσία θα προετοίμαζε διπλωματικά τη σύρραξη, παίρνοντας με το μέρος της μιά ή περισσότερες ευρωπαϊκές δυνάμεις, όπως το 1768-1774 είχε συνεργαστεί με την Αγγλία, το 1787-1792 είχε συμμαχήσει με την Αυστρία και το 1806-1812 είχε συννενοηθεί με τη Γαλλία. Και το ελληνικό ζήτημα θα μπορούσε με τους κατάλληλους χειρισμούς να

μετατραπεί σε μοχλό για τη διπλωματική αυτή προεργασία του πολέμου. Έτσι, με το πνεύμα αυτό, η διακήρυξη της Επιδάουρου, που παλλόταν στη διαπασών του "φυσικού δικαίου", προοριζόταν επίσης να προσελκύσει την Αγγλία, ενώ ο διαχωρισμός, που επιχειρούσε, της ελληνικής επανάστασης από τις πολιτικές επαναστάσεις της Δύσης θα έπρεπε να καθυστερήσει την Αυστρία. Γιατί η Ρωσία δεν ήταν ακόμα σίγουρη ότι θα κατάφερε να δελεάσει την Αγγλία και τη Γαλλία, απομονώνοντας την Αυστρία, ή αν θα χρειαζόταν να συμπράξει με τη Γαλλία και την Αυστρία, απομονώνοντας την Αγγλία.

Κι αν ο τσάρος χαρακτήριζε τους επαναστατημένους Έλληνες **στασιαστές**, δεν είναι γιατί είχαν ξεσηκωθεί κατά του "νόμιμου κυρίου" τους, του σουλτάνου, αλλά γιατί απαιτούσαν την πλήρη ανεξαρτησία τους από την Πύλη, αντί για την απλή αυτονομία, που ήταν διαθετεμένοι να τους προσφέρει ο τσαρισμός. Γι' αυτό, όταν ο Μέτερνιχ θέλησε να ματαιώσει την αγγλορωσική προσέγγιση στο ελληνικό ζήτημα, του έφτανε να προτείνει την ανεξαρτησία της Ελλάδας, που ήταν ο κρυφός πόθος της Αγγλίας, ενώ ο τσάρος δεν ήθελε ούτε να την ακούσει. Κάτω από τις συνθήκες αυτές, ακόμα και η αναζήτηση γάλλου πρίγκιπα για τον ελληνικό θρόνο ισοδυναμούσε, όπως σωστά επισημαίνει ο Παπαρηγόπουλος, με de facto αναγνώριση της ελληνικής ανεξαρτησίας. Εξάλλου αποτελούσε και μια έμπρακτη διαμαρτυρία για τη λύση της υποτέλειας στον σουλτάνο, που προωθούσαν τότε οι ρωσόφιλοι, με την περιβόητη "αίτηση προστασίας" τους προς την Αγγλία, μαζί με την προβολή της υποψηφιότητας του κόμη Καποδίστρια για το ανώτατο αξίωμα μιας εξαρτημένης από την οθωμανική Πόρτα ελληνικής ηγεμονίας.

Από το δεσποτισμό στην απολυταρχία

Στον πόλεμο που ακολούθησε ο τσαρισμός πέτυχε περισσότερα από κάθε άλλη προηγούμενη φορά, γιατί είχε εξασφαλίσει τη συνεχότητα των "θαλασσινών δυνάμεων της Δύσης", της Αγγλίας και της Γαλλίας, επισείοντας μεταξύ άλλων τον κίνδυνο να ανατραπεί από τους επαναστάτες σλαβόφιλους, τους **δεκεμβριστές**, αν άφηνε αβοήθητους τους Έλληνες "εν Χριστώ αδελφούς". Ύστερα ωστόσο από την οριστική αναγνώριση της ελληνικής ανεξαρτησίας, το Μάρτη του 1830, οι μέρες του καποδιστριακού καθεστώτος ήταν πια μετρημένες. Η Αγγλία, πρώτα-πρώτα, που ανεχόταν θέλοντας και μη τον πρώην υπουργό του τσάρου, όσο ήταν υποχρεωμένη, προκειμένου να αποσοβήσει το ρωσοτουρκικό πόλεμο, να αποδέχεται την υποτέλεια της Ελλάδας στην Πύλη, ύστερα από τον πόλεμο, τη συνθήκη της Ανδριανούπολης και την αναγνώριση της ελληνικής ανε-

ξαρτησίας απόσπευε κάθε υποστήριξη προς τη "ρωσική ανθυπατεία" του Καποδίστρια, που όχι αδικαιολόγητα τη θεωρούσε συνυφασμένη με την επικυριαρχία του σουλτάνου στο νεοσύστατο κράτος.

Αλλά τη χαριστική βολή στο καποδιστριακό καθεστώς θα την έδινε η **ιουλιανή επανάσταση**: ανατρέποντας τη δυναστεία των Βουρβόνων οι παρισίνοι εργάτες στέφησαν και το "σκοτεινότατο δεσποτισμό" του κυβερνήτη της απελευθερωμένης Ελλάδας από την έννοια της επίσημης Γαλλίας. Έτσι η πτώση του "αγαθού δεσπότη" πρόσθεσε έναν ακόμα κρίκο στην αλυσίδα των ανατροπών, που έβαλε σε κίνηση η παρισινή επανάσταση του 1830, όπως ήταν η ανεξαρτησία του Βελγίου την ίδια χρονιά, η πολωνική εξέγερση του 1831, το κίνημα του Ματσίνι στην Ιταλία, η κοινοβουλευτική μεταρρύθμιση στην Αγγλία και τέλος, το 1832, ο πρώτος τουρκοαιγυπτιακός πόλεμος.

Πριν ακόμα από τη συνθήκη της Αδριανούπολης ο Καποδίστριας, διαβλέποντας τη μοιραία για την πολιτεία του εξέλιξη των πραγμάτων, είχε συγκαλέσει ενθουσιωδώς την εντελής πειθήνια στα νεύματά του ενθουσιωδώς για να παρεμποδίσει την άνοδο ευρωπαϊκού ηγεμόνα στον ελληνικό θρόνο, προβάλλοντας εδαφικές διεκδικήσεις στην ηπειρωτική Ελλάδα, που ο ίδιος είχε φροντίσει προκαταβολικά να τις υποσκάψει, υπονομεύοντας τις στρατιωτικές επιχειρήσεις του αρχιστράτηγου Ρ. Τσώρτς και του στρατάρχη Δ. Υψηλάντη. Γιατί στην πραγματικότητα ο "μπαρμπα-Γιάννης", όπως τον αποκαλούσε ο λαός, ευχόταν ενδόμυχα να περιοριστεί η ελληνική επικράτεια στην Πελοπόννησο, ώστε να είναι αδύνατη από τα πράγματα η πλήρης ανεξαρτησία της και μόνο όταν κηρύχθηκε ο ρωσοτουρκικός πόλεμος, για να προσφέρει αποκλειστικά τις υπηρεσίες του στον τσαρισμό, εξαπέλυσε τις χιλιαρχίες των Ρουμελιωτών στη Στερεά Ελλάδα.

Έτσι κατόρθωσε να ματαιώσει την άνοδο στον ελληνικό θρόνο του πρίγκιπα Λεοπόλδου, που ήταν ανεπιθύμητος στον τσάρο. Για το σκοπό αυτό τα ανδρείκελα του κυβερνήτη επικαλέστηκαν και το ζήτημα του **θρησκευτικού**, ότι δηλ. ο μελλοντικός ηγεμόνας της Ελλάδας έπρεπε να προσβεί το δόγμα των υπηκόων του -την ορθοδοξία, μ' άλλα λόγια-, ενώ ο Λεοπόλδος ήταν προτεστάντης. Αυτό φυσικά δεν εμπόδισε τον Καποδίστρια να αποδεχθεί ανεπίσημα την υποψηφιότητα του καθολικού Όθωνα, που, επειδή ήταν ανήλικος, λογάριζε ότι αυτός, ο Καποδίστριας, θα τον επιτρόπευε ως την ενηλικίωσή του. Η τελευταία μάλιστα θα συνέπιπτε με τη λήξη της θητείας του κυβερνήτη, που οι ρωσόφιλοι στην ενθουσιωδώς την έβλεπαν ορίσει **επταετή**.

Αλλά η απόσυρση της υποψηφιότητας του Λεοπόλδου ύστερα

από τις μηχανορραφίες του Καποδίστρια ήταν η σταγόνα που έκανε το ποτήρι να ξεχειλίσει. Η αντιπολίτευση, που ανεχόταν την κατάργηση του συντάγματος όσο δεν είχε αναγνωριστεί η ανεξαρτησία, που κάθε ελληνικό σύνταγμα όφειλε υποχρεωτικά να επικυρώνει, επανήλθε δριμύτερη στο αίτημα αυτό μετά την ανακήρυξη της Ελλάδας σε ανεξάρτητο βασίλειο. Ο Καποδίστριας όμως είχε αναστείλει ήδη πριν από τη συνθήκη της Ανδριανούπολης τις εργασίες της ενθουσιωδώς δίχως να ψηφίσει σύνταγμα και, μετά την αναγνώριση της ανεξαρτησίας, υποστήριξε ότι η Ελλάδα δεν έπρεπε να αποκτήσει συνταγματικό χάρτη πριν από την άφιξη του υποψήφιου μονάρχη της και χωρίς τη συνεργασία του. Οι πραγματικές αντιλήψεις του κυβερνήτη για το ζήτημα αυτό έγιναν γνωστές από το πολύκροτο "υπόμνημα Βούλγαρη" ("Ελληνα διπλωμάτη στην υπηρεσία της Ρωσίας):

«Θα ήταν μεγάλη ουτοπία αν πίστευε κανείς σοβαρά πως στην Ελλάδα υπάρχει η δυνατότητα να συγκροτηθεί μια κυβέρνηση που να βασίζεται επάνω σε συνταγματικές αρχές. Αυτές προϋποθέτουν μια γενική διάθεση του λαού σε πολιτικά σχήματα και πολιτικά στοιχεία που υπάρχουν μόνο σε πολύ λίγα άτομα. Ο πρόεδρος της Ελλάδας είχε την πεποίθηση πως οι τρεις δυνάμεις όφειλαν να καταστρέψουν την ελληνική επανάσταση και να εγκαταστήσουν μια κυβέρνηση μοναρχική, για να σταματήσουν οι σκανδαλώδεις και αιμοσταγείς σκηνές που φέρνουν ρίγη σε ολόκληρη την ανθρωπότητα».

Στην επιχειρηματολογία αυτή του δεσποτισμού απαντούσε περιήφανα ο Μακρυγιάννης: «κι αυτήν την λευτερίαν, Κυβερνήτη μου, δεν την ηύραμεν εις το σοκάκι και δεν θα μπορούμε εύκολα πίσου εις του αυγού το τζόφλιο: ότι δεν είμαστε πουλάκι να χωρέσουμε πίσου, εγίναμε πουλί και δεν χωρούμεν».

Από την άλλη μεριά, μετά την αναγνώριση της ολοκληρωτικής ανεξαρτησίας του ελληνικού κράτους από την Πύλη, ο Καποδίστριας δεν μπορούσε πια να παρεκλείει τη λύση του ζητήματος της λεγόμενης **εθνικής γης**, δηλ. των πρώην τουρκικών κτημάτων, που δημεύονταν οριστικά χωρίς αποζημίωση του σουλτάνου ή εξαγορά από τους προηγούμενους κατόχους τους και συνεπώς μπορούσαν να διατεθούν ελεύθερα, να εκποιηθούν και γενικά να απαλλοτριωθούν. Το ρωσικό κόμμα όμως, που ο αρχηγός του Α. Μεταξάς ήταν, κατά το Μαρξ, «το δεξί χέρι του ανυπόλητου Καποδίστρια» -τον οποίο οι Μεγάλες Δυνάμεις, σύμφωνα πάντα με το Μαρξ, «φόρτωσαν στην πλάτη των Ελλήνων», απόκρουε με πείσμα κάθε μεταβίβαση των εκτεταμένων εθνικών κτημάτων της Πελοποννήσου σε Ρουμελιώτες ή σε νησιώτες, είτε με τη διανομή της

γης στους αγωνιστές είτε με την εκποίηση της σε πλειστηριασμό. Γι' αυτό, ακόμα και μετά την ανεξαρτησία της Ελλάδας, το ρωσικό κόμμα ήταν αντίθετο στον εθνικό συγκεντρωτισμό, που ήταν αλληλένδετος μαζί της, υποστηρίζοντας απεναντίας τον τοπικισμό.

«Αι εν Ευρώπη πολιτικοί γνώμαι -αναφέρει ο Ασπρέας- είχαν διχασθή. Οι μιν απέκλινον όπως και αι απελευθερωθείσαι Ελληνικαί χώραι σχηματισθώσιν υπό οργανισμόν τινά ομοσπονδιακού πολιτεύματος κατά πρότυπο των Αμερικανικών πολιτειών υπό ένα αιρετόν πρόεδρον, οι δε όπως ενωθή η χώρα υπό Βασιλέα κληρονομικόν, όστις αφού ήθελε τύχη της εκλογής και της συγκαταθέσεως των Δυνάμεων, όφειλε να εγκαθιδρυθή εν τη χώρα κατόπιν ομοφώνου αποφάσεως των Ελλήνων. Προς το ομοσπονδιακόν πολιτεύμα απέκλινεν η Αυστρία, κατ' αρχάς δε και η Ρωσία, αλλά της πρωτοβουλίαν της ενόσεως της χώρας υπό ένα Ηγεμόνα ανέλαβεν η Αγγλική πολιτική και προς ταύτην απέκλινεν η Γαλλική και εν τέλει η Ρωσική».

Δεν αληθεύει λοιπόν ότι ο Καποδίστριας εργάστηκε δήθεν υπέρ του εθνικού συγκεντρωτισμού. Στην πραγματικότητα το σχέδιο του Καποδίστρια ήταν να κρατήσει στην άμεση εξουσία του την Πελοπόννησο και να διοικεί τα υπόλοιπα τμήματα του κράτους του με έκτακτους επιτρόπους τους αδελφούς του, τους συγγενείς του κι όλη την «επτανήσοςβενετική ψώρα», που έλεγε ο Κοραΐς. Κι αυτό στην περίπτωση που η ελληνική επικράτεια δε θα περιοριζόταν νότια του Ισθμού, όπως ανατίρηρητα προτιμούσε, ώστε να αποτρέψει την αντικατάστασή του από ευρωπαϊό μονάρχη. Κι όπως καταπολεμούσε τον εθνικό συγκεντρωτισμό, το καποδιστριακό κόμμα, έτσι καταπολέμησε και τα αναγκαία του επακόλουθα -την πολιτική ανεξαρτησία και τους συνταγματικούς θεσμούς. Ύστερα μάλιστα από την πλήρη ανεξαρτησία του ελληνικού κράτους, το ρωσικό κόμμα γαντζώθηκε από την εκκλησιαστική υποτέλεια της Ελλάδας στο πατριαρχείο της Πόλης, που ήταν εξαρτημένο άμεσα από το σουλτάνο.

Όστε η ανατροπή του καποδιστριακού καθεστώτος ήταν εντελώς απαραίτητη για τη διασφάλιση του ενιαίου ανεξάρτητου εθνικού κράτους, που είχε θεμελιώσει η ελληνική επανάσταση. «Οι Έλληνες δεν είναι Ρώσοι να υπακούγουν τυφλώς», τόνιζε ο ρουμελιώτης αγωνιστής Ν. Κασσομούλης. Και πολλά χρόνια αργότερα, το 1860, ο Μαρξ, οικτιρώντας τους Γάλλους της εποχής της δεύτερης αυτοκρατορίας, που ανέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το δεσποτισμό του Λουδοβίκου Βοναπάρτη, έγραφε: «Οι Έλληνες όμως δεν ήταν Γάλλοι και δολοφόνησαν τον ευγενή Καποδίστρια». Αλλά το αντικαποδιστριακό κίνημα στηρίχθηκε στο **γαλλικό στρατό**, που από το 1828 στάθμευε στην Πελοπόννησο. Ο φιλοκαποδιστριακός ιστορικός Γ. Ασπρέας αναγνωρίζει: «Ο Καποδίστριας, όστις δεν εί-

χεν ιδή με ευμενές όμμα την ναυμαχίαν του Ναυαρίνου, έβλεπεν ήδη υπόπτως την άφιξιν των γαλλικών στρατευμάτων εν Πελοποννήσω και αντελαμβάνετο όσον ολίγοι Έλληνες την αληθή σημασίαν της εκστρατείας εκείνης». Ιδιαίτερα μετά την ιουλιανή επανάσταση στη Γαλλία, η «αστική μοναρχία» του Λουδοβίκου Φιλίππου, που μόνο η πολωνική εξέγερση του 1831 την έσωσε από μια εισβολή των κοζάκων στην «επαναστατική Βαβέλ» (δηλ. στο Παρίσι), αντιμετώπισε εχθρικότατα το «ρώσο ανθύπατο» στην Ελλάδα.

Από την άλλη μεριά, χάρη στην κοινοβουλευτική μεταρρύθμιση του 1832, μπήκαν στην αγγλική κυβέρνηση οι φιλελεύθεροι (ουίγιοι), που ευνοούσαν περισσότερο από τους συντηρητικούς τη διεύρυνση των ορίων του ελληνικού κράτους, την οποία ο Καποδίστριας χρησιμοποιούσε σαν πρόσχημα για να τορπιλίζει την αποδοχή του ελληνικού στέμματος από κάποιον ευρωπαϊό πρίγκιπα. Στο μεταξύ όμως ο αγώνας της Αιγύπτου για την ανεξαρτησία της, που υποστηριζόταν από την ιουλιανή μοναρχία, επέφερε την αγγλορωσική προσέγγιση στο ανατολικό ζήτημα. Γιατί η Αίγυπτος αποτελούσε τότε, κατά τη γνώμη του Μαρξ, «το μόνο ζωτικό στοιχείο» της οθωμανικής αυτοκρατορίας και ο πασάς της Αιγύπτου ήταν, σύμφωνα με τον ίδιο, ο μόνος «που θα μπορούσε να κάνει την Τουρκία ζωτικό κίνδυνο για τη Ρωσία και να αντικαταστήσει το παραγεμισμένο τουρμπάνι με αληθινό κεφάλι».

Με την υποκίνηση του άγγλου και του ρώσου αντιπρέσβυ οι άτακτοι πολεμιστές διέλυσαν την Ε' Εθνοσυνέλευση, μόλις επικύρωσε την εκλογή του Όθωνα και πριν προχωρήσει στη διανομή της γης και στην ψήφιση του συντάγματος. Γιατί η Ρωσία δεν ήθελε το σύνταγμα και η Αγγλία δεν ήθελε τη δωρεάν διανομή στους αγωνιστές της εθνικής γης, που είχε υποθηκευτεί για τα αγγλικά «δάνεια της ανεξαρτησίας». Αυτό πάντως δεν εμπόδιζε τον Πάλμερστον να δεχτεί την άρση της υποθήκης των εθνικών κτημάτων για τα δάνεια του 1824 και την υποθήκευσή τους για το νέο δάνειο των 60.000.000 φράγκων, στο οποίο συμμετείχε και η Ρωσία. Έτσι, μόνο ο γαλλικός στρατός εμπόδιζε τους «κυβερνητικούς», δηλ. τους καποδιστριακούς, να ξαναπάρουν την εξουσία για να υπαγορεύσουν τις θελήσεις τους στο βασιλιά, που βρισκόταν ήδη στο δρόμο προς την Ελλάδα. Χάρη σ' αυτούς όμως ο Όθωνας εγκαταστάθηκε στο Ναύπλιο σαν απόλυτος μονάρχης.

Το αδιέξοδο των εθνικών κρατών στα Βαλκάνια

Όστε το δίλημμα της ελληνικής επανάστασης: ολική ανεξαρτησία από την Πύλη ή απλή αυτονομία και υποτέλεια στον σουλτάνο, λύθηκε τελικά υπέρ της ανεξαρτησίας, πράγμα που ισοδυναμούσε από πρώτη ματιά με **ήττα** της ρωσικής πολιτικής. Γιατί ο τσαρισμός είχε καταπολεμή-

σει αδιάλλακτα κάθε τι το φιλοδυτικό, το προοδευτικό και αληθινά επαναστατικό στην αναρσία, στη **στάση** του 1821, τον πολιτικό φιλελευθερισμό και τον εθνικό συγκεντρωτισμό, κοντολογής καθετί που έτεινε να την ανυψώσει από στενή εθνοκορησκειυτική εξέγερση σε **αστικοεθνική επανάσταση**. Η ήττα όμως της τσαρικής Ρωσίας στο ελληνικό ζήτημα ήταν μονάχα **τακτική**. Γιατί και η ανεξαρτησία επίσης αποδείχτηκε πως εξυπηρετούσε, σε τελευταία ανάλυση, τα ρωσικά σχέδια προσάρτησης στην Ανατολή, αν και, εννοείται, όχι τόσο ικανοποιητικά όσο η απλή αυτονομία και η εξάρτηση από την Πύλη. Γιατί, όσο κι αν η Ελλάδα ξέφυγε από την άμεση μετατροπή της σε ρωσική σατραπεία, όπως η Κριμαία, η Φινλανδία, η Πολωνία, ωστόσο ο θρυσματισμός της οθωμανικής αυτοκρατορίας σε αναμικά λιλιπούτεια «εθνικά» κράτη, που εγκαθιάνεστηκε με την ελληνική επανάσταση, θα απόβαινε μακροπρόθεσμα προς όφελος της τσαρικής Ρωσίας, αυτής της απέραντης «φυλακής των λαών», που χρησιμοποιούσε την **αρχή των εθνοτήτων** σαν δούρειο ίππο στα Βαλκάνια. Πάντως ο τσάρος δεν έκρυβε την πρόθεσή του, όπως υπογραμμίζει ο Μαρξ, «σε περίπτωση κατάρρευσης της οθωμανικής αυτοκρατορίας, να καταπνίξει κάθε πιθανή προσπάθεια του χριστιανικού πληθυσμού να δημιουργήσει ελεύθερα και ανεξάρτητα κράτη».

Μα τι ήταν επιτέλους το ενιαίο ανεξάρτητο εθνικό κράτος, που σφυρηλατήθηκε από την επανάσταση του 1821; Ένα «κράτος-πόψωση» (etat-croûpion), όπως το θεωρούσε η ευρωπαϊκή διπλωματία, ένας «εμπαιγμός της ιστορίας», όπως διακήρυξε καταμεσής στο ελληνικό κοινοβούλιο το 1907 ο Δ. Γούναρης, «ένα πολιτικό φάντασμα σαν τα βαγνερικά ανθρωπάκια του Φάουστ», όπως αποκάλυψε κάποτε ο Μαρξ το «συνταγματικό βασίλειο» του Όθωνα, που έλληνας ιστορικός, ο Ασπρέας, το χαρακτηρίζει επανειλημμένα «**κρατικόν νεφέλωμα!**» Κι αυτό όχι επειδή, όπως ισχυρίζονται οι μεγαλοϊδεάτες, ασφυκτιούσε δήθεν μέσα στα στενά όρια που του επέβαλε η ευρωπαϊκή διπλωματία. Στο κάτω-κάτω, πουθενά πέρα από τα όρια αυτά, ούτε ο αριθμός και η πυκνότητά τους ούτε το εθνικό τους πνεύμα δεν έδιναν στους Έλληνες, όπως παρατηρούσε ο Ένγκελς στα μέσα του περασμένου αιώνα, «κάποιο πολιτικό βάρος ως έθνος, εκτός από τη Θεσσαλία κι ίσως και την Ήπειρο». -Αλλά μοναδικά επειδή από τα καχεκτικά «εθνικά» κράτη, που αναδύθηκαν ανάμεσα στα ερείπια της οθωμανικής αυτοκρατορίας, έλειπε ο πρωταρχικός όρος της διαμόρφωσης των νεότερων αστικών εθνών: η διάλυση των **γενοφυλετικών** σχέσεων της «πατριαρχικής βαρβαρότητας» μέσα στις σχέσεις **προσωπικής** εξάρτησης της φεουδαρχίας. Έτσι και τα αντίστοιχα βαλκανικά κρατίδια δεν ξεπήδησαν, όπως τα ενιαία συγκεντρωτικά κράτη της «αστικά αναπτυσμένης Δύσης», από τα **εδα-**

φικά βασίλεια του φεουδαρχικού μεσαίωνα, αλλά από την «πιο άξεστη μορφή κράτους», τον ανατολικό δηλ. δεσποτισμό, που βασιζόταν σ' ένα θεμέλιο πρωτόγονο κομμουνιστικού χαρακτήρα, σε μια κοινωνία **γενών**, που είχε την προέλευσή της στην εποχή πριν από τον πολιτισμό.

Γι' αυτό λοιπόν το εθνικό ζήτημα στα Βαλκάνια δεν μπορούσε ποτέ να λυθεί από το «αστικό εθνικό κράτος», αλλά αποκλειστικά από μια ομοσπονδιακή ένωση των λαών της Ανατολής, οργανωμένη σε **εδαφική** κι όχι σε **εθνολογική** βάση. Η ανάπτυξη όμως του καπιταλισμού υπήρξε παντού συνυφασμένη με τα εθνικά κράτη. Αυτό σημαίνει ότι μπορεί βέβαια, όπως υποστήριζε ο Λένιν, οι καλύτεροι όροι για την ανάπτυξη του καπιταλισμού στα Βαλκάνια να δημιουργούνταν ίσα-ίσα στο βαθμό που διαμορφώνονταν ανεξάρτητα εθνικά κράτη σ' αυτή τη χερσόνησο, αλλά **ο καπιταλισμός δεν μπορούσε να λύσει το εθνικό ζήτημα στα Βαλκάνια**. Το ζήτημα αυτό μπορούσε να το λύσει μόνο η **ευρωπαϊκή επανάσταση**, ιδρύοντας στη θέση της γερασμένης οθωμανικής αυτοκρατορίας μια βαλκανική ομοσπονδιακή δημοκρατία. «Η λύση του τουρκικού προβλήματος, όπως και άλλων μεγάλων προβλημάτων - προέβλεπε ο Ένγκελς από το 1853- επιφυλάσσεται στην ευρωπαϊκή επανάσταση. Και δεν είναι παράτολμο να εντάξουμε τούτο το άσχετο, από πρώτη όψη, ζήτημα στον τομέα των αρμοδιοτήτων του μεγάλου επαναστατικού κινήματος». Αποδείχτηκε όμως επίσης ότι μια **διεθνής** κοινωνική επανάσταση, που από τη φύση της θα έπρεπε να είναι **προλεταριακή**, ήταν ανέφικτη όσο ο καπιταλισμός δεν είχε διαλύσει τις απολιθωμένες ανατολικές δεσποτειές σ' ένα μωσαϊκό θνησιγενών και αλληλομισούμενων «εθνικών» κρατιδίων. Τέτοια κακέκτυπα του εθνικού κράτους ήταν και οι «**βαλκανικές μικρογραφίες κρατών**» (Λένιν), που αν η αστική τους ανάπτυξη τις οδηγούσε νομοτελειακά σε **εξάρτηση** από την καπιταλιστική Δύση, οι φυλετικοί και θρησκευτικοί παράγοντες, όπως ο **πανσλαβισμός** και η **ορθοδοξία**, που τόσο ανασταλτικό ρόλο διαδραμάτισαν στη διαμόρφωση της εθνολογικής τους βάσης, τις ωθούσαν μοιραία στην τροχιά της οπισθοδρομικής και βάρβαρης Ρωσίας των τσάρων. «Το φαινόμενο -θα μπορούσε να πει για την περίπτωση αυτή ένας κορυφαίος αστός ιστορικός σαν το Γ. Βεντήρη - δεν θα κριθίη καθεαυτό ευτυχές ή ατυχές. Ήτο αναπόφευκτον». Η συγκεκριμένη όμως ανάλυση της ιστορικής αυτής εξέλιξης και των συνεπειών της ξεφεύγει ολότελα από τα πλαίσια του άρθρου αυτού κι ακόμα της σειράς αυτής άρθρων. Θα χρειαζόταν, για να αναπτυχθεί έστω και σε πολύ αδρές γραμμές, όχι μια σειρά από άρθρα, αλλά μάλλον μια σειρά από βιβλία. Οι στήλες μιας εφημερίδας, όσο φιλόξενη κι αν είναι, δεν επαρκούν.

ΤΕΛΟΣ

ΑΙΣΧΟΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ

Φαντασθείτε προς στιγμή το εξής:

Στην Άγκυρα γίνεται μια μεγάλη εκδήλωση της νεολαίας των εθνικά Μακεδόνων που ζουν στην Τουρκία. Ο εκπρόσωπος της νεολαίας αυτής ζητεί να μπει φραγμός στη Μεγάλη Ιδέα που οδήγησε τους Έλληνες το 1912-13 στην προσάρτηση των εδαφών της Μακεδονίας και ζητάει επιστροφή αυτών των εδαφών στη Δημ. της Μακεδονίας. Σ' αυτή την εκδήλωση συμμετέχουν εκπρόσωποι από τις νεολαίες όλων των μεγάλων τουρκικών κομμάτων πλην του πραχτορείου της Ρωσίας και απευθύνουν χαιρετισμό συμπαράστασης στο μακεδονικό αγώνα. Κάνουν διαδήλωση στην ελληνική πρεσβεία της Άγκυρας και με σύνθημα «Έλληνες φασίστες δολοφόνοι» θυροκολλούν την απαίτησή τους για επιστροφή στο «μακεδονικό λαό των πατρογονικών εδαφών που κατέχει η Ελλάδα». Μετά όλοι μαζί καίνε την ελληνική Σημαία.

Αυτό το επεισόδιο δεν έγινε ποτέ. Αν όμως γινόταν θα προκαλούσε στον ελληνικό λαό την πιο μεγάλη οργή, ενώ οι έλληνες σοβινιστές θα έσκιζαν τα ρούχα τους και θα το έδειχναν κάθε πέντε λεπτά στην τηλεόραση. Ο Παπανδρέου θα έκανε διάβημα στον ΟΗΕ και στην Ε.Ε. και θα γινόντουσαν και ομιλίες στα σχολεία.

Αυτό το επεισόδιο δεν έγινε ποτέ στην Άγκυρα σε βάρος της Ελλάδας. Έγινε όμως στην Αθήνα σε βάρος της Τουρκίας, τη Δευτέρα 24 του Απρίλη. Αντί για τους εθνικά Μακεδόνες ήταν οι Αρμένιοι που ζήτησαν εδάφη από την Τουρκία για λογαριασμό της Αρμενίας. Αντί για τους Τούρκους ήταν οι Έλληνες και οι νεολαίες του ΠΑΣΟΚ, της Ν.Δ., της ΠΟΛ.Α. και του ΣΥΝ που έκαψαν την τουρκική σημαία έξω από την τουρκική πρεσβεία.

Τέτοια προβοκατόρικη επίθεση, τέτοια περιφρόνηση των ειρηνικών κανόνων για τις διακρατικές σχέσεις είναι πραγματικά ασύλληπτη. Να ζητάς διαμελισμό μιας γειτονικής σου χώρας. Τρομερό!

Είμαστε σε ακήρυχτο πόλεμο με την Τουρκία και αυτόν τον πόλεμο σύσσωμα τον κήρυξαν και τον διεξάγουν τα παραπάνω πολιτικά κόμματα.

Πρέπει να εμποδίσουμε αυτούς τους προβοκάτορες όσο είναι καιρός πριν ο ψυχρός γίνει θερμός πόλεμος και η δημοκρατία διχτατορία.

Όχι στην αποφυλάκιση των χουντικών που ετοιμάζουν οι ρωσόδουλοι

Κρίμα
Κούρτοβικ

Το ζήτημα της αποφυλάκισης των χουντικών πρωτεργατών μπήκε για πρώτη φορά μετά τη μεταπολίτευση το 1989, από την πλευρά της “δημοκρατίας”, και μάλιστα από ένα θύμα της δικτατορίας, το Λεντάκη.

Από τότε διορατικά η εφημερίδα μας έγραψε ένα άρθρο που εξηγούσε την πολιτική σκοπιμότητα και κατάγγειλε την υποκριτική, φαρισσαϊκή μακροθυμία του Λεντάκη, τότε πολιτικού στελέχους της λεγόμενης Αριστεράς και σημερινού στελέχους και βουλευτή της εθνικιστικής-ρωσόδουλης ΠΟΑΑ. Ήξερε τι ζητούσε και πού το πήγαινε ο Λεντάκης και δεν άργησε να αποκαλυφθεί ο ρόλος του. Όμως ο θρασύς ρωσοσοβίνας ξαναμίλησε φέτος, όχι τυχαία, αλλά επειδή έχουν αλλάξει πολλά σ’ αυτόν τον τόπο.

Βέβαια έχουν αλλάξει πολλά προς το χειρότερο. Πρώτα-πρώτα, δεν είναι πια Πρόεδρος της Δημοκρατίας ο Καραμανλής, που είχε δηλώσει καθαρά και ξάστερα ότι “όταν λέμε ισόβια, εννοούμε ισόβια”. Είναι σίγουρο ότι ο Καραμανλής δε θα υπέγραφε πο-

τέ χάρη για τους χουντικούς.

Δεύτερο, βρίσκεται σε έξαρση ένα κλίμα σοβινισμού και εθνικιστικής υστερίας και όλοι αυτοί οι αντιδραστικοί κύκλοι θέλουν να φτιάξουν στην κορυφή ένα κλίμα “εθνικής ενότητας”, και βέβαια μέσα στο μέτωπό τους έχουν θέση και οι χουντικοί. Άλλωστε και αυτοί είναι τουρκοφάγοι.

Το τρίτο και σημαντικότερο ζήτημα είναι ότι την πολιτική εξουσία κρατούν σήμερα σοβινιστές και ρωσόδουλοι τόσο στην κυβέρνηση όσο και στην Προεδρία της Δημοκρατίας, άρα είναι μια καλή εποχή για να δείξει ο Λεντάκης “τα αγαθά του αισθήματα”.

Είναι χαρακτηριστικό που ο Παπανδρέου σε δηλώσεις του για τη Χούντα είπε: “Οι Απριλιανοί πλήρωσαν το τίμημα”. Αυτή η φράση λέει πολλά, γιατί άλλο **πλήρωσαν** το τίμημα και άλλο **πλήρωσαν** (ξόφλησαν) το τίμημα.

Άρα είναι σίγουρο ότι ΠΑΣΟΚ-ΠΟΑΑ και Στεφανόπουλος ετοιμάζονται να αποφυλακίσουν τους χουντικούς τυράννους και δολοφόνους. Άλλωστε το “Ελλάς Ελ-

λήνων Χριστιανών” κυριαρχεί σήμερα στην πολιτική σκηνή της πατρίδας μας.

Παραθέτουμε απόσπασμα από το άρθρο του Λεντάκη (Ελευθεροτυπία, 13/4): «Είμαστε λαός που εύκολα καταλήγει στις ακρότητες... Έτσι όμως διακρίνονται πολλές φορές καταστάσεις εντάσεως που, κάποτε μετά την πάροδο του ικανού χρόνου, θα έπρεπε να επιλύονται πολιτικά. Ιδιαίτερα όταν θα υπάρχει ορατή η έξωθεν απειλή κατά του εθνικού μας χώρου, οπότε απαιτείται η μέγιστη ομοψυχία και ενότητα, πέρα από τις κομματικές και πολιτικές μας διαφορές... Είκοσι ένα χρόνια έχουν περάσει από την πτώση της δικτατορίας. Είναι πλέον καιρός να τεθεί τέρμα και σε αυτήν την εθνική περιπέτεια και να γυρίσουμε σελίδα... Νομίζω ότι με όσα εξέθεσα τεκμηρίωσα την πρότασή μου. Γιατί η δημοκρατία μας είναι ισχυρή και δεν υπάρχει κίνδυνος δικτατορίας με την αποφυλάκιση, όπως μερικοί ισχυρίζονται. Αντιθέτως, οι φανλοκρατικές πράξεις των πολιτικών, η δημαγωγία, η ασυνέπεια και η α-

διαφάνεια είναι αυτές που την υπονομεύουν. Σήμερα, σε στιγμές που πραγματικοί κίνδυνοι απειλούν τον εθνικό μας χώρο, είναι ακόμα μεγαλύτερη ανάγκη να κλείσουμε αυτή τη σελίδα της ανομαλίας. Το επιβάλλει το εθνικό μας συμφέρον».

Δηλαδή τα επιχειρήματα του Λεντάκη είναι: Όχι ακρότητες, εθνική ομοψυχία και κανένας κίνδυνος δικτατορίας από τους Απριλιανούς.

Πρώτα-πρώτα, τις ακρότητες δεν τις δημιουργεί ο λαός και, δεύτερον, την εθνική ομοψυχία ο λαός δεν τη θέλει με τους δολοφόνους του και τους τυράννους του. Βέβαια, τη θέλει ο Λεντάκης, που προωθεί το μέτωπο του ρώσικου ορθόδοξου τόξου και μέσα στο οποίο έχουν την ΠΡΩΤΗ θέση οι φασίστες, οι σοσιαλφασίστες, οι σοβινιστές και όλοι οι αντιδραστικοί εχθροί του λαού, της ειρήνης και της δημοκρατίας, και κύρια ο στρατός, που έκανε την φασιστική δικτατορία του '67.

Πρέπει από τώρα να ξεκινήσουμε αγώνα ενάντια στην αποφυλάκιση των χουντικών.

Δε θα κατηγορούσαμε την Κούρτοβικ στην εκπομπή του Τσίμα επειδή δεν καταλαβαίνει τη διαφορά ανάμεσα στη δημοκρατία και την ψευτοαναρχική βία, δηλαδή το φασιστικό χαρακτήρα της δεύτερης. Η Κούρτοβικ είναι τυπική έκφραση μιας εποχής σύγχυσης σαν τη σημερινή, όπου ο πιο ακραίος δημοκρατισμός συνυπάρχει με την αντίδραση. Ο πραγματικά απαράδεκτος σ’ αυτή την εκπομπή ήταν ο Γιαννόπουλος, που προβλήθηκε σα θεσμικός, αλλά και μεσοβέζος εκπρόσωπος του ψευτοαναρχισμού.

Όμως κατηγορούμε την Κούρτοβικ γιατί έφτυσε το βοσνιακό λαό και πρόσφερε μια μεγάλη υπηρεσία στο σοβινιστικό σκυλόλο, όταν πρόβαλε σαν κνηγούς κεφαλών της Βοσνίας όχι τους Σέρβους Χίτλερ-βιαστές, αλλά αυτή την τελευταία και θεόπεμπτη ατραξιόν της σέρβικης προπαγάνδας, τους Ευρωπαίους τουρίστες δολοφόνους.

Οι Ευρωπαίοι λοιπόν σκοτώνουν στη Βοσνία! Κρίμα Κούρτοβικ, κρίμα.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ: Όχι στο φασισμό με αριστερό και εργατικό πρόσωπο

συνέχεια από τη σελ. 1

σε κείνο που φαίνεται πως έχει πραγματοποιηθεί για να το ξαναρχίσουν από την αρχή, χλευάζουν με ωμή ακρίβεια τις ασυνέπειες, τις αδυναμίες και τις ελλειψότητες που παρουσιάζουν οι πρώτες δοκιμές τους, φαίνονται πως ξαπλώνουν κάτω τον αντίπαλό τους μόνο για να αντλήσει καινούριες δυνάμεις από τη γη και να σηκωθεί μπροστά τους πιο γιγάντιος, οπισθοχωρούν ολοένα μπροστά στην απροσδιόριστη απεραντοσύνη των ιδίων των σκοπών τους, ώσπου να δημιουργηθούν οι όροι που κάνουν αδύνατο κάθε ξαναγύρισμα...» (“Η 18η Μπριμέρ του Λ. Βοναπάρτη”).

Η ρώσικη, λοιπόν, και η κινέζικη επανάσταση, που φάνηκαν να ξαπλώνουν στη γη την παγκόσμια αντίδραση, της έδωσαν καινούριες δυνάμεις ώστε να ξανασηκωθεί “ακόμα πιο γιγάντια” μπροστά στην εργατική τάξη κάνοντάς τη να οπισθοχωρήσει.

“Ακόμα πιο γιγάντια” σημαίνει αυτό που ζούμε τώρα. Η αντίδραση σηκώθηκε κρατώντας την κόκκινη σημαία του αντιπάλου της χλευάζοντάς τον για την αδυναμία του και πέρασε σε μια ολομέτωπη αντεπίθεση, όχι μόνο για να εκδικηθεί το ρώσικο και κινέζικο προλεταριάτο, αλλά και για να καταχτήσει την παγκόσμια ηγεμονία.

Η δύναμη της επανάστασης στη Ρωσία και την Κίνα φαίνεται από το γεγονός ότι οι Ρώσοι και Κινέζοι σοσιαλφασίστες είναι σήμερα οι επικεφαλής της παγκόσμιας αντίδρασης, της κάθε αντίδρασης στο πολιτικοϊδεολογικό και οικονομικό επίπεδο. Είναι αυτοί οι κατεξοχόν ιμπεριαλιστές, καθώς ιμπεριαλισμός σημαίνει πάλη για την παγκόσμια ηγεμονία στηριγμένη πάνω απ’ όλα στη βία του πιο συγκεντρωμένου μονοπώλιου.

Κανείς σήμερα δεν μπορεί να σφάζει, όπως αυτοί, στην Τσετσενία τους λαούς και τα έθνη ή στην Τιεν Αν Μεν την επαναστατική δημοκρατία. Κανείς δεν έχει σαν αυτούς τραμπουκούς τσιράκια σαν τους Σέρβους βιαστές, σαν τους έλληνες σοβινιστές εκβιαστές, σαν του Σύρους και Βιετναμέζους επεκτατιστές. Πουθενά δε θα βρει κανείς χειρότερου είδους φασίστες από τους ρωσόδουλους εργατοπατέρες και γραφειοκράτες. Ούτε θα βρει πουθενά μεγάλο θρησκευτικό φασισμό ισλαμικού, ινδουιστικού ή ορθόδοξου τύπου που να μην είναι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σύμμαχος των κόκκινων φασιστών της Ρωσίας και της Κίνας. Αλλά και νεόπλουτους επιδειξίες δυτικού τύπου και μαφιόζους άπειρης κτηνωδίας δε θα βρει κανείς ανώτερους από εκείνους που ανατράφηκαν σε ανατολικές μυστικές υπηρεσίες.

Η διαλεκτική λοιπόν της ιστορίας προσφέρει σήμερα στο

διεθνές προλεταριάτο έναν τέλειο εχθρό που να εκφράζει όλα τα ελαττώματα της σύγχρονης κοινωνίας και να βρίσκεται απέναντι στους λαούς. Ένας τέτοιος εχθρός θα τελειοποιήσει και τη νέα επανάσταση, αλλά και τη σημαία κάθε νικημένου προηγούμενα θεωρητικού ρεύματος της εργατικής επανάστασης-αναρχισμού, οικονομισμού, τροτσικισμού κτλ.

Το γεγονός ότι ο κατεξοχόν εχθρός κρατάει την κόκκινη σημαία σημαίνει ότι κάθε νέα και αληθινή κόκκινη σημαία θα πρέπει να έχει όλη τη βαθύτητα της θεωρητικής και πρακτικής εμπειρίας του σύγχρονου προλεταριάτου, ιδιαίτερα τη θεωρητική και πρακτική εμπειρία του της εποχής της ήττας. Το γεγονός επίσης ότι ο εχθρός αυτός είναι ταυτόχρονα εγγυητής κάθε θρησκευτικής προκατάληψης και κάθε κοινωνικής καθυστέρησης αναγκάζει το νέο επαναστατικό προλεταριάτο να συλλάβει τον εχθρό εφ’ όλης της ύλης και να γίνει, για παράδειγμα, βαθύτερα άθεο, βαθύτερα διεθνιστικό, με ανώτερο πολιτισμό κτλ.

Αλλά ένας τόσο τέλειος και αποκρουστικός εχθρός θα προσφέρει στο παγκόσμιο προλεταριάτο σαν θαυμάσιους συμμάχους όλα τα κράτη, όλα τα έθνη, όλους τους λαούς που θα θρυσματίζει και θα ισοπεδώνει ο σοσιαλφασιστικός πολεμικός οδοστρωτήρας. Επιπλέον θα του προσφέρει σαν ασταθείς και προσωρινούς συμμάχους τα τμήματα εκείνα του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού και της αστικής τάξης που είναι στο στόχαστρο του σοσιαλφασιστικού παγκόσμιου κέντρου της αντίδρασης, ενώ αντίθετα θα βυθίζει στην ανυποληψία και το μίσος όλες εκείνες τις πλευρές και τα τμήματα του ιμπεριαλισμού που συνεργάζονται με το σοσιαλϊμπεριαλισμό.

Έτσι θα δημιουργούνται διαρκώς οι όροι της νέας προλεταριακής εφόδου που θα κάνουν όλο και πιο δύσκολο “κάθε πισωγύρισμα”, οι όροι εκείνοι που θα δώσουν τη νίκη στις νέες κόκκινες σημαίες των σημερινών επαναστατικών μειοψηφιών.

Το ελληνικό προλεταριάτο, με πρωτοπόρο απόσπασμά του την ΟΑΚΚΕ, έχει την τιμή να είναι από τα πρώτα που μπαίνει στη μάχη της προλεταριακής αντεπίθεσης στον κόσμο. Γιατί η Ελλάδα είναι από τη μια μεριά ένας διαλεχτός στόχος των σοσιαλϊμπεριαλιστών, ο πρώτος δυτικοευρωπαϊκός τους στόχος, και από την άλλη έχει μια πλούσια και πρωτοπόρα κομμουνιστική ιστορία. Οι σοσιαλφασίστες πράχτορες, προδότες της τάξης και εθνοπροδότες ταυτόχρονα, ρημάζουν τη χώρα με το οικονομικό σαμποτάζ, τη λεηλασία των μιζαδόρων και των νέων μεγαλοαστών τους, με την επίθεσή τους στις γειτονικές χώρες και τις συνακόλουθες υπέρογκες εξοπλιστικές δαπάνες, με τις

παρακρατικές δολοφονικές τους ομάδες. Είναι αυτοί οι ίδιοι που χρησιμοποιούν σαν εργαλεία τους μικρά τμήματα εργατών και λαού δίχως συνείδηση με δόλωμα μερικά ψίχουλα από τη λεηλασία του δημόσιου, με το ρουσφέτι και τη νομιμότητα και τα μετατρέπουν σε πραξικοπηματικά πολιτικά αποσπάσματα βίας που πραγματοποιούν πολιτικούς εκβιασμούς, κρατώντας συνήθως όμηρο το λαό. Είναι αυτοί οι ίδιοι σοσιαλφασίστες που αξιοποιούν τον ηγεμονιστικό και εμεταλλευτικό χαρακτήρα των ευρωπαίων και αμερικάνων ιμπεριαλιστών και τους εσωτερικούς ανταγωνισμούς τους για να επιταχύνουν το οικονομικό τους σαμποτάζ και την απομάκρυνση της χώρας από την Ευρώπη. Μ’ όλα αυτά όμως οι σοσιαλφασίστες που ελέγχουν πια τις ηγεσίες και των πέντε αστικών κομμάτων μετατρέπονται ταχύτατα στον πιο μισητό πολιτικό παράγοντα και προκαλούν την πιο πλατιά αυθόρμητη αγανάκτηση. Μπορεί να έχουν μαζί τους τώρα τους στρατοκράτες, τους παπάδες, τους γραφειοκράτες, τους ψευτοκομμουνιστές και την εξώκοινοβουλευτική τους ουρά, τους αναρχοφασίστες και τις δολοφονικές τους συμμορίες, αλλά δε συγκινούν τίποτα που να έχει υγεία και ελευθερία στη σκέψη και τη δράση, τίποτα πιο βαθύ, δημοκρατικό και ανοιχτό στον κόσμο, δεν εμπνέουν στ’ αλήθεια καμιά εκμεταλλεύσιμη τάξη, παρά μόνο τους ιδιοτελείς όλων των τάξεων.

Έτσι οι τελετές τους είναι πια χωρίς μαζικότητα και χωρίς ψυχή.

Τέτοια θα είναι και η φετινή πρωτομαγιά τους.

Η ΟΑΚΚΕ καλεί τους φίλους της σε συγκέντρωση στα γραφεία της ανήμερα την Πρωτομαγιά στις 10 το πρωί. Για μας είναι σήμερα πάνω απ’ όλα η ώρα για τη συγκέντρωση των δυνάμεων των πρωτοπόρων ανάμεσα στους εργάτες, τους εργαζόμενους και τη δημοκρατική διάνοηση.

Είναι η ώρα να δυναμώσει η ΟΑΚΚΕ, να ολοκληρωθεί πολιτικά και ιδεολογικά και να αναπτυχθεί οργανωτικά. Η δυνατή ΟΑΚΚΕ μπορεί να ενώσει όλο το λαό, όλους τους δημοκράτες και πατριώτες ενάντια στο σοσιαλϊμπεριαλισμό, τον ιμπεριαλισμό και κάθε αντίδραση, για την αποτροπή της συμμετοχής της χώρας μας στο πλευρό της Ρωσίας στον πόλεμο που ετοιμάζει στα Βαλκάνια και την Ευρώπη, για την αποτροπή του φασισμού, για την ανάπτυξη και την εθνική ανεξαρτησία, για την προετοιμασία των αναγκαίων υποκειμενικών όρων για τη σοσιαλιστική αντιϊμπεριαλιστική επανάσταση στην Ελλάδα, για την παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση.

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΝΑΖΙ ΚΑΙ ΧΟΥΝΤΑ - ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΟΦΑΣΙΣΜΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

γή” δεν είναι μόνο ο “συνεπής” Πλεύρης και η συνεπής ΕΠΕΝ, αλλά είναι το αληθινό πρόσωπο της Παπαρήγα, του Λαλιώτη, του Παπανδρέου, του Σαμαρά, του Κωνσταντόπουλου και του Έβερτ. Η “Χρυσή Αυγή” λέει ωμά εκείνα που αυτοί ακόμα δεν μπορούν να πουν ανοιχτά. Αν αυτοί σήμερα διαχωρίζουν τον εαυτό τους από τη “Χρυσή Αυγή” είναι μόνο γιατί αυτή είναι ρατσιστική κλασικού τύπου και αντισημιτική κλασικού τύπου. Ρατσισμός κλασικού τύπου είναι να υπερασπίζεται κανείς την ανωτερότητα της λευκής φυλής.

Όμως οι ρατσιστές νέου τύπου συνήθως μνούν την ισότητα των φυλών και των χρωμάτων και μερικοί υπερασπίζονται τους μαύρους σα γνήσιοι φιλελεύθεροι. Έτσι, κρύβουν το ρατσισμό τους, που είναι η ανωτερότητα του Έλληνα και της ελληνικής “φυλής” ή του ελληνικού “γένους”, ή, πιο “λεπτά”, η ανωτερότητα του ελληνικού πολιτισμού, ή, πιο ρώσικα, η ανωτερότητα της ορθόδοξιας, ή, πιο κνίτικα, η ανωτερότητα του κομμουνιστικού πάνω στο καπιταλιστικό.

Αυτές όλες οι “ανωτερότητες” έχουν ένα χαρακτηριστικό: Ότι δε διεκδικούνται στο επίπεδο της ιδεολογίας, δηλαδή της πειθούς, της δημοκρατικής διαπάλης των ιδεών κτλ., αλλά είναι φυσικοί τίτλοι κυριαρχίας που κατοχυρώνονται μόνο με τη βία.

Η ανωτερότητα του Έλληνα και η ανωτερότητα του ελληνικού πολιτισμού δε διεκδικούνται απλά στο ιδεολογικό επίπεδο και δεν επιχειρούν να πείσουν, αλλά επιβάλλονται με τη βία. Έτσι οι “γυφτοσκοπανιοί” δεν επιτρέπεται να φέρουν το ανώτερο όνομα Μακεδόνες, ούτε οι εθνικά Μακεδόνες υπάρχουν σαν τέτοιοι.

Επίσης, η ορθόδοξη Σερβία έχει, ως τέτοια, το δικαίωμα να σφάζει τους καθολικούς Κροάτες και τους άπιστους Βόσνιους, δίχως να έχει καμιά απολύτως υποχρέωση να πείσει για το δίκαιο μιας τέτοιας σφαγής. Ακριβώς αυτή της ίδιας φύσης, και μάλιστα της πιο γενικής και αφηρημένης μορφής, είναι ο ρατσισμός του κνίτη. Αυτός ο κατεξοχήν σύγχρονος ρατσισμός, που αντιστοιχεί στη “σοσιαλιστική” μορφή του ιμπεριαλισμού, δίνει το δικαίωμα στο δήθεν κομμουνιστή να ασκήσει κάθε βία στον κάθε εχθρό του που θα ονομάσει καπιταλιστή ή οπαδό του καπιταλισμού, οπαδό του αστικού δημοκρατισμού κτλ. Αντίθετα από τη βία του Έλληνα που γεννιέται Έλληνας και του ορθόδοξου που βαφτίστηκε ορθόδοξος, η βία του “κομμουνιστή” είναι η πιο “λαϊκή” και “προοδευτική”, γιατί ο “κομμουνιστής” έγινε “κομμουνιστής” με τη θέλησή του. Όμως από την ώρα που έγινε “κομμουνιστής” χάρη στην ιδεολογική βάπτιση από το ψευτοκομμουνιστικό κόμμα, πήρε το χρίσμα της βίας, οποιασδήποτε βίας, απέναντι στους μη “κομμουνιστές”, αιρετικούς “κομμουνιστές” κτλ.

Τα ίδια βέβαια ισχύουν για τη σοσιαλφασιστική βία που διεκπεραιώνεται με το ρατσισμό του “αριστερού” σε βάρος του με δικά του μέτρα οριζόμενου δεξιού.

Πέρα όμως από την επί της ουσίας ταύτισή του με τον κλασικό ρατσισμό, ο νέος ρατσισμός ενώνεται με τον κλασικό στον αντισημιτισμό, που είναι απλά η λαϊκή προσωπική μορφή που παίρνει ο φασιστι-

κός αντικαπιταλισμός. Ο αντικαπιταλισμός του χιτλερικού δε διαφέρει σε τίποτα από τον αντικαπιταλισμό του ρώσικου σοσιαλφασισμού. Πρόκειται για την έχθρα – απέναντι στην κλασική ιδιωτική μορφή του κεφαλαίου – τότε του γερμανικού μονοπώλιου, σήμερα του ρώσικου στρατιωτικοβιομηχανικού μονοπώλιου. Αυτός ο αντικαπιταλισμός είναι πάντα καλοδεχούμενος από τους μικραστούς, που θέλουν την καταστροφή του προσωπικού ιδιωτικού κεφαλαίου δίχως την καταστροφή του καπιταλισμού. Αυτοί με τα μάτια του μικροέμπορα έχουν μάθει να φθονούν τον ιδιώτη μεγαλέμπορα, αλλά να στέκονται με δέος απέναντι στο κρατικό, οπότε και “εθνικό”, μονοπωλιακό κεφάλαιο, ιδιαίτερα σε εποχές εθνικών πολεμικών εξορμήσεων. Στα μάτια αυτής της μικροαστικής μάζας αυτό το ιδιωτικό κεφάλαιο γίνεται κατανοητό και χειροπιαστό όταν παίρνει τη μορφή του Εβραίου: Ο αντισημιτισμός είναι ο λαϊκός αντικαπιταλισμός.

Γι’ αυτό στο βάθος του κάθε κνίτη κρύβεται ο αντισημιτισμός και γι’ αυτό μέσα στους κύκλους του ρώσικου σοσιαλφασισμού έχει ξαναγεννηθεί φανατικό και πλατύ το αντισημιτικό ρεύμα. Σ’ αυτό οφείλεται και το γεγονός ότι η μικροαστική ουρά του ψευτοΚΚΕ στήνει τη φρασεολογία της και τις επιτροπές της ενάντια στο “ρατσισμό και την ξενοφοβία” αλλά και όχι ενάντια στον αντισημιτισμό, όπως γίνεται στις αντίστοιχες επιτροπές του εξωτερικού (ιδιαίτερα στη Γαλλία με το ισχυρό λεπενικό ρεύμα).

Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που είναι “αντικαπιταλιστές” οι ναζί είναι αντιδυτικοί και οι κνίτες. Όταν καταπιάνονται με τη Δύση οι ρωσόφιλοι ναζί, που υπερασπίζονται διαρκώς τον άξονα “Αθήνα-Μόσχα-Βελιγράδι”, γίνονται τέλειοι κνίτες. Είναι χαρακτηριστικό ότι αυτοί οι απόγονοι των χιτών και των εθνοπροδοτών κάθε είδους καταγγέλλουν για το Δεκέμβρη του ’44 τους Εγγλέζους παίρνοντας το μέρος των πατριωτικών και δημοκρατικών δυνάμεων. Αυτό επειδή τώρα η αντίδραση έχει γίνει ρωσόφιλη και αντιδυτική.

NEONAZI ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΟΦΑΣΙΣΜΟΣ

Αν λοιπόν οι αναρχικοί και η ψευτοεπαναστατική “ουρά” είχαν πάνω τους ίχνη δημοκρατισμού θα κατάγγελλαν τη “Χρυσή Αυγή” πρώτα απ’ όλα ως πολιτική και ιδεολογική πλατφόρμα και θα μεταχειρίζονταν τον κλασικό ρατσισμό της απλά σα μια απόδειξη της ταύτισής της με το μισητό και γνωστό στο λαό χιτλερικό πρόσωπο της αντίδρασης.

Αυτοί όμως κάνουν ακριβώς το αντίθετο: χρησιμοποιούν το χιτλερικό πρόσωπο της “Χ. Αυγής” για να την ταυτίσουν με τη σημερινή Γερμανία και να επιτεθούν στη συνέχεια στην Ευρώπη της σημερινής Γερμανίας, δηλαδή στην Ευρώπη του δυτικού καπιταλισμού, της “νέας τάξης” κτλ.

Η απάτη τους γίνεται προκλητικότερη από την ώρα που ξέρουν πια καλά πως το κέντρο του γερμανικού νεοναζισμού είναι η Ανατ. Γερμανία και ότι μέσα από τα υπόγεια της “Στάζι” και του σοσιαλφασιστικού Κ.Κ. Γερμανίας ξεπετάχτηκαν οι δολοφονικές νεοναζιστικές συμμορίες.

Έτσι το μπλοκ του υποτιθέμενου αντιναζισμού συμπαρατάσσεται στις μεγάλες στρατηγικές γραμμές

με τους νεοναζί και τη ρωσόφιλη πλατφόρμα τους. Αν ήθελε να χτυπήσει σ’ αλήθεια τους χρυσαυγίτες θα έπρεπε να διαλέξει τη σύγκρουση όχι μόνο με το ψευτοΚΚΕ, αλλά και με τα ιερά και τα όσια ολόκληρης της αστικής τάξης, που είναι ο αντιτουρκισμός, η σερβοφιλία και ρωσοφιλία, ο ορθόδοξισμός και, κυρίως, ο δεξιός αντιευρωπαϊσμός, στο ιδεολογικό τουλάχιστον επίπεδο.

Αυτές όμως είναι βαριές δουλειές για ρεύματα που περιφρονούν βαθιά το λαό και που έχουν μάθει να επιβιώνουν κάτω από τις φτερούγες της καθεστωτικής ψευτοαριστεράς οργανώνοντας για χάρη της τους θεαματικούς εμπρησμούς τους και τις μακάβριες “μετά το όργιο” διαδηλώσεις τους.

Αυτοί εδώ θέλουν τη “Χ. Αυγή” μόνο σαν άλλοθι για να φτιάξουν, ακριβώς όπως θέλει το ψευτοΚΚΕ, το μέτωπο φασιστών-MAT-MME.

Οι απολογητές του αναρχοφασισμού ισχυρίζονται πως οι αναρχικοί είχαν δίκιο στις 14 του Απρίλη, γιατί προηγούμενα ο φασίστας Μανόλογλου χτύπησε δολοφονικά το δικό τους Σταθόπουλο, ενώ αργότερα πρόσθεσαν στην υπεράσπισή τους και την Κορωνάου, που χτυπήθηκε κτηνώδικα από τον ασφαλίτη έξω από την ΑΣΟΕΕ την ίδια μέρα, ενώ το μόνιμο και ισχυρό τους επιχείρημα είναι οι φασίστες “αγανακτισμένοι πολίτες”, συνήθως χρυσαυγίτες, που κυνηγάνε τους “αναρχικούς” στο πλευρό της αστυνομίας σε κάθε τελετή της φωτιάς.

Μα όταν ένας φασίστας μαχαιρώνει ένα δημοκράτη τότε εσύ που είσαι δημοκρατική, αριστερή, κομμουνιστική οργάνωση ή ότι άλλο θες παλεύεις για τη συγκρότηση του πιο πλατιού μετώπου διαμαρτυρίας ακριβώς πάνω σ’ αυτό το ζήτημα και παλεύεις με υπογραφές, ανακοινώσεις στον τύπο, αφίσες, συνθήματα κτλ. για να ξεσηκώσεις και τις πέτρες ακόμη σε μια μεγάλη διαδήλωση. Πού ήταν αυτή η κινητοποίηση της “ουράς”;

Πουθενά! Αυτή έγινε μόνο μετά την “τελετή της φωτιάς”, μόνο αφού οι αναρχικοί είχαν αναλάβει να στήσουν απέναντί τους τα ΜΑΤ και τους “αγανακτισμένους πολίτες” και όχι μετά το μαχαίρωμα του Σταθόπουλου. Αν όλοι αυτοί (ΝΑΡ, ΟΣΕ, ΑΚΟΑ, ΚΚΕ (μ-λ), ΑΑΣ) είχαν μια σταλιά ορεξή να χτυπήσουν το φασισμό, θα είχαν εμποδίσει με λύσσα τα καψίματα και τα σπασίματα στις 14 του Απρίλη και θα έλεγαν στους αναρχικούς: “Κύριοι, δεν μπορείτε εσείς να βάσετε ζήτημα αντιφασισμού και ταυτόχρονα να συγκρούστε με την πλατιά μάζα και τη δημοκρατική κοινή γνώμη, που είναι το μόνο στήριγμα ενάντια σε ένα φασισμό που μαχαιρώνει, σπάζοντας και ανάβοντας φωτιές στο κέντρο της Αθήνας”.

Γι’ αυτό δε μιλάμε για δημοκρατικό κίνημα και για αναρχισμό. Αυτό το πραξικοπηματικό μπλοκ συγκρούεται πια με τους φασίστες σα συμμορία με συμμορία φτιάχνοντας μια βεντέτα μέσα στη νύχτα πίσω από τις πλάτες του λαού. Και επειδή ο λαός δε βλέπει το μαχαίρωμα αλλά τις φωτιές, το πραξικοπηματικό μπλοκ κάνει το τερατώδες έγκλημα να διευκολύνει τους φασίστες και ναζί κάθε είδους να δουλέψουν μέσα στις μάζες και να μεταμφιεστούν σε αγανακτισμένους πολίτες, όταν πραγματικά οι πολίτες είναι αγανακτισμένοι σ’ όλη τη χώρα ενάντια στους αναρχοφασίστες (ανεξάρτητα από το ότι δεν

κατεβαίνουν στο πλευρό της αστυνομίας εναντί τους). Ήδη όμως κατεβαίνει στο πλευρό της αστυνομίας ένα τμήμα μικροεμπόρων του κέντρου, που οι αναρχοφασίστες το σπρώχνουν στην πιο μαύρη εθνικοφασιστική αντίδραση, καθώς φροντίζουν να καίνε και τις ελληνικές σημαίες και να εξαγνίζουν έτσι το σοβινισμό.

Έτσι το πραξικοπηματικό μπλοκ δυναμώνει αυτόν που διαλέγει για εχθρό του, προς μεγάλη χαρά όλης της επίσημης πολιτικής αντίδρασης.

Δυναμώνει λοιπόν τους φασίστες γενικά, τους φασίστες μέσα στην αστυνομία, τους φασίστες στην πολιτική, τους ναζί και τους επενίτες, το Μανόλογλου, τον αποκτημένο ασφαλίτη και τους ομοίους τους.

Αυτούς όλους ο αναρχοφασισμός και η μικροαστική ουρά του ψευτοΚΚΕ τους ετοιμάζει και τους πακετάρει για να τους στρέψει αύριο με εκδικητική λύσσα ενάντια σε κάθε αληθινό δημοκρατικό και φιλειργηνικό κίνημα.

Έτσι το πραξικοπηματικό μπλοκ γίνεται ένας πρωτοφανής αντικειμενικός προβοκάτορας του κινήματος καίγοντας στο δρόμο του όποια μορφή αγώνα έχει μείνει για το λαό και εκθειάζοντας κάθε κλασικό εργαλείο της αντίδρασης.

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΠΟΛΟ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Για τις ανάγκες λοιπόν του επίσημου κρατικού σοσιαλφασισμού φτιάχνεται και δυναμώνει το δίπολο αναρχοφασισμού-φασισμού, προκειμένου μέσα από αυτό οι ρωσόδουλοι να καταφέρουν να εξουδετερώσουν κυρίως τα ΜΜΕ, αλλά και την αστυνομία, μπροστά στις δικές τους πολύ πιο “λαϊκές” στη μορφή πραξικοπηματικές επελάσεις “αγροτών και εργατών”.

Είναι αναντίρητο ότι, αν αυτοί αφεθούν ελεύθεροι, θα δυναμώσουν και τον αναρχοφασισμό και το φασισμό, ιδιαίτερα τη ναζιστική χρυσαυγίτικη έκδοσή του.

Απέναντι σ’ αυτή την επερχόμενη τερατώδη κλιμάκωση οι πραγματικοί δημοκράτες και αριστεροί πρέπει να αντιδράσουν καταγγέλοντας και τους δύο πόλους ως διαφορετικές εκφράσεις ενός ενιαίου φασισμού, του ρωσόδουλου σοσιαλφασισμού.

Ωστόσο οι δύο πόλοι πρέπει να αντιμετωπιστούν με διαφορετικό τρόπο, εξαιτίας της διαφορετικής συνειδήσης που έχει ο δημοκρατικός λαός γι’ αυτούς, αλλά και εξαιτίας της ίδιας της εσωτερικής φύσης των δύο στρατών.

Ο αναρχοφασισμός και μικροαστικός επαναστατικός πόλος έχει μέσα του ή επηρεάζει και ένα πραγματικά ανήσυχο και δημοκρατικό κομμάτι της νεολαίας, γιατί είναι στη φύση του σοσιαλφασισμού να στρατολογεί μαζί με τους αντεπαναστάτες και επαναστάτες, μαζί με τη χειρότερη καθυστέρηση να σκλαβώνει και πολλά από τα πιο προχωρημένα στοιχεία του λαού. Αντίθετα, η σύνθεση του κάθε φασιστικού στρατού χρυσαυγίτικου τύπου δεν μπορεί παρά να περιέχει τα πιο καθυστερημένα πολιτικά στοιχεία μέσα στο λαό και τη νεολαία, αν και –όπως κάθε ναζισμός– ξέρει κι αυτός να αξιοποιεί τις ριζοσπαστικές πλευρές της νεολαίας.

Αυτή η διαφορετική φύση των στρατών των δύο πόλων υποχρεώνει το δημοκρατικό κίνημα να τους

αντιμετωπίσει με διαφορετικά πολιτικά αιτήματα.

Ο χιτλερικού τύπου φασισμός της “Χ. Αυγής”, όπως και ο χουντικός της ΕΠΕΝ, επειδή είναι δοκιμασμένοι ιστορικά και επειδή ο λαός πλατιά έχει την πείρα από τη βία τους, πρέπει να αντιμετωπιστούν με τη μέθοδο της πλατιάς δημοκρατικής βίας του λαού. Η “Χρυσή Αυγή” και η “ΕΠΕΝ” πρέπει να τεθούν εκτός νόμου. Όχι να κλείσουν με μαχαίριές μέσα στη νύχτα ή με πραξικοπηματικές συγκεντρώσεις καταστροφής, όπως θα ήθελαν οι αναρχοφασίστες και η “ουρά”, αλλά να κλείσουν με πολιτική απόφαση του κράτους, αφού η άρχουσα τάξη πειστεί μετά από ένα πλατύ και παρατεταμένο κίνημα ενημέρωσης του λαού και διαμαρτυρίας να διαχωρίσει το ναζισμό από το χουντοφασισμό από το γενικό δημοκρατικό δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης.

Το κίνημα για να βγει εκτός νόμου η “Χ. Αυγή” πρέπει να συνοδεύεται και από πολιτικοϊδεολογική δουλειά μέσα στη νεολαία ενάντια στον εθνικοσοσιαλισμό. Ο νεολογός χρυσαυγίτης πρέπει να διαχωρίζεται από τον πατημένο φασίστα στο βαθμό του η “σοσιαλιστική” πλευρά του ναζισμού πατάει και πατούσε πάντα πάνω στις ριζοσπαστικές διαθέσεις της νεολαίας.

Η απαγόρευση λόγου στη “Χρυσή Αυγή” και την ΕΠΕΝ είναι ωστόσο βία. Είναι μια βία όμως που βασίζεται στο λαό, μια βία που επιβάλλεται πάνω στα αποδειγμένα τέρατα με δημοκρατική πανστρατιά με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που ασκείται δημοκρατική βία στους χουντικούς της 21ης Απρίλη.

Αντίθετα, απέναντι στον αναρχοφασιστικό πραξικοπηματικό πόλο και την “ουρά” πρέπει να χρησιμοποιηθεί η μορφή της πλατιάς λαϊκής δημοκρατικής καταγγελίας. Παντού όπου υπάρχουν συνδικάτα, δημοκρατικές παρατάξεις ή κόμματα πρέπει να μπει για ζύμωση η καταγγελία του αναρχοφασισμού ως μορφής της πραξικοπηματικής αντιλαϊκής βίας. Αυτή η καταγγελία μπορεί και πρέπει να φτάσει μέχρι και την πολιτική συγκέντρωση και τη διαδήλωση. Απέναντι σε ένα τέτοιο κύμα δεν μπορεί να σταθεί καμιά επαναστατική μασκοφορία. Ότι αριστερό, επαναστατικό υπάρχει μέσα στους κύκλους των μασκοφόρων του αναρχοφασισμού θα διαχωριστεί από αυτόν. Ότι μείνει θα είναι φασισμός χιτλικού τύπου. Από εκείνη τη στιγμή αυτός ο φασισμός θα είναι άχρηστος στο γενικό πολιτικό σοσιαλφασισμό και θα πάψει να λειτουργεί πολιτικά.

Την ίδια στιγμή δε θα υπάρχουν και αγανακτισμένοι πολίτες, ούτε πραγματικοί ούτε στήσιμοι. Οι αγανακτισμένοι πολίτες είναι προϋπόθεση του αναρχοφασισμού και όχι αντίστροφα, όπως ισχυρίζονται οι σοσιαλφασίστες.

Αυτές λοιπόν είναι οι πολιτικές μέθοδοι με τις οποίες θα αντιμετωπισθεί η πελώρια πολιτική προβοκάτσια που στήνει ο σοσιαλφασισμός στη χώρα, κτίζοντας μεθοδικά με δικούς του όρους την αντίθεση “αριστερός πραξικοπηματισμός-κλασικού τύπου φασισμός”, κυριαρχώντας και στους δύο πόλους της.

Η πάλη ενάντια σ’ αυτούς είναι ζήτημα ζωής και θανάτου όχι μόνο για την πολιτική δημοκρατία, αλλά και για την ύπαρξη του επαναστατικού κινήματος.

Η ΑΑΣ ΠΛΑΣΑΡΕΙ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΟ ΒΟΣΝΙΑΚΟ

Τη Δευτέρα 17 Απρίλη έγινε στην αίθουσα της ΟΤΟΕ μια εκδήλωση-συζήτηση για τη Βοσνία. Σ' αυτήν καλούσε μια αφίσα με το σύνθημα «Για μια πολυεθνική Βοσνία. Αλληλεγγύη στα εργατικά συνδικάτα της Τούζλα».

Διοργανωτές ήταν η Αντιεθνιστική Συσπείρωση ΑΑΣ-Εργατική Βοήθεια για τη Βοσνία και το Δίκτυο Κινήσεων για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα. Ομιλητής, όπως ανήγγειλε η αφίσα, θα ήταν ο Φαρούκ Ιμπραχίμοβιτς, εκπρόσωπος από το συνδικάτο της Τούζλα.

Προηγούμενα ο κ. Ιμπραχίμοβιτς είχε βρεθεί στη Θεσσαλονίκη στις 14 Απρίλη και μίλησε στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας.

Την εισήγηση εκ μέρους των δύο οργανώσεων που καλούσαν στην εκδήλωση της Αθήνας έκανε ο Δημ. Χείλαρης. Τα βασικά σημεία της ομιλίας του ήταν: α) ότι, αντίθετα με τα ψέματα του τύπου και των μέσων ενημέρωσης στην Ελλάδα, ο πόλεμος της Βοσνίας δεν είναι εμφύλιος, αλλά μια σέρβικη επίθεση ενάντια στη Βοσνία από παραστρατιωτικές ομάδες, όπως άρρηξε να εννοηθεί, β) ότι πρέπει να υποστηρίξουμε τον αυτοπροσδιορισμό των εθνοτήτων στην περιοχή και γ) ότι πρέπει να υποστηρίξουμε την Βοσνία «διεθνικά και όχι μέσα στα πλαίσια του εθνικού κράτους». Αυτό σημαίνει η εργατική βοήθεια στα συνδικάτα της Τούζλα.

Ήταν η πρώτη αντιβοσνιακή βόμβα που έσκασε μέσα σε εκείνη την αίθουσα. Πρώτα-πρώτα, ο πόλεμος στη Βοσνία δεν έχει να κάνει με μια απλή επίθεση από παραστρατιωτικές ομάδες. Πρόκειται για το γεγονός ότι 100.000 άντρες του πρώην Γιουγκοσλαβικού στρατού, που ήταν στον έλεγχο της Σερβίας, «αποσύρθηκαν» στο βοσνιακό έδαφος αμέσως μετά το τέλος του πολέμου με την Κροατία και την κατοχή του 1/3 των εδαφών της. Αυτός ο στρατός μεταμφιέστηκε σε βοσνιοσέρβικό στρατό και με τις παραστρατιωτικές ομάδες προχώρησε στην κατοχή του 70% της Βοσνίας. Είναι μια εισβολή και επίθεση χιτλερικού φασιστικού τύπου βάσει ενός οργανωμένου σχεδίου.

Αυτή η διαφορά: επίθεση ή εισβολή είναι σημαντική, γιατί από εκεί οι «φίλοι των Βόσνιων» πιάνονται για να πετάξουν τον αυτοπροσδιορισμό των εθνοτήτων. Θα μπορούσε κανείς να καταλάβει την σύγχυση ενός επαναστάτη πάνω στην αρχή της αυτοδιάθεσης πριν τρία ή ακόμα και δύο χρόνια.

Το να υποστηρίζει κανείς αυτό το αίτημα σήμερα που ο Κάρατζιτς και οι Σέρβοι της Κροατίας έχουν σηκώσει την ίδια σημαία, την «αυτοδιάθεσή» τους, αυτό πρακτικά σημαίνει ότι υποστηρίζει το διαμελισμό της Βοσνίας και τη Μεγάλη Σερβία. Η γραμμή του «αυτοπροσδιορισμού» είναι η γραμμή του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού για το διαμελισμό και τον έλεγχο των εθνικά κυρίαρχων κρατών μέσα από τις **εθνικές μειονότητες που «αυτοπροσδιορίζονται» σε έθνη και ζιτάνε την απόσχιση.** Έτσι εύκολα βγαίνει

η «διεθνική βοήθεια έξω από τα πλαίσια του εθνικού κράτους». Αλλά η Βοσνία είναι ένα ακρωτηριασμένο κράτος που προσπαθεί να σταθεί στα πόδια του. Η «αριστερή» άρνηση του οδηγεί πρακτικά στη δεξιά κατάργησή του.

Στη συνέχεια πήρε το λόγο ο κ. Ιμπραχίμοβιτς. Ένα πράγμα είπε ουσιαστικά, ότι η Τούζλα είναι το κέντρο της αντίστασης στο φασισμό, γιατί διατηρεί τον πολυεθνικό της χαρακτήρα.

Η Βοσνία είχε εξαφανιστεί απ' το λόγο του μέχρι την ώρα που αναφέρθηκε στον τύπο και τα μέσα ενημέρωσης που υπάρχουν στην Τούζλα, τα οποία, όπως είπε, εμποδίζονται από τη βοσνιακή κυβέρνηση, γιατί αυτή δεν υποστηρίζει την πολυεθνική Βοσνία, αλλά ένα εθνικά αμιγές κράτος που θα ζουν μόνο Μουσουλμάνοι κατά το πρότυπο του εθνικού γερμανικού κράτους επί Χίτλερ. Αυτή ήταν η ομιλία.

Μετά ακολούθησαν ερωτήσεις και μέσα από εκεί ολοκληρώθηκε η σκοτεινή φιγούρα του Ιμπραχίμοβιτς.

Άρκεσε μια ερώτηση από ένα παριστάμενο νεολαίο της ΟΑΚ-ΚΕ για να αποκαλυφτεί: «Τι θέση παίρνετε για την άρση του εμπάργκο όπλων στη Βοσνία και το βομβαρδισμό των Σέρβων από το ΝΑΤΟ, που εγώ τα υποστηρίζω»;

Η απάντηση ήταν ότι το ΝΑΤΟ δε βομβαρδίζει τους Σέρβους γιατί τους υποστηρίζει, χωρίς όμως να πάρει καθαρή θέση αν είναι υπέρ ή κατά του βομβαρδισμού. Όσο για την άρση του εμπάργκο όπλων, ο Ιμπραχίμοβιτς δήλωσε ότι είναι κατά, γιατί θα φέρει -είπε- επιμήκυνση του πολέμου και περισσότερα θύματα: «Θέλουμε ειρηνική επίλυση και συνομιλίες».

Με ερώτηση συντρόφου μας επιμείναμε σ' αυτό το ζήτημα: «Ποιες είναι οι διαφορές σας με τη βοσνιακή κυβέρνηση στον αγώνα ενάντια στο σέρβο εισβολέα»; Σαν κοινός απατεώνας ο Ιμπραχίμοβιτς απάντησε ότι ουσιαστικά δεν υπήρχαν μεγάλες διαφορές. Ξαναεπιμείναμε με άλλη ερώτηση: «Η βοσνιακή κυβέρνηση επιμένει εδώ και τρία χρόνια στην άρση του εμπάργκο των όπλων για να μπορέσουν οι Βόσνιοι να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους», και ότι ο δεύτερος στην ιεραρχία του βοσνιακού στρατού Γιόβαν Ντίβγιακ είναι Σέρβος, απαντώντας έτσι στον ισχυρισμό του Ιμπραχίμοβιτς ότι η βοσνιακή κυβέρνηση δεν υποστηρίζει την πολυεθνική Βοσνία. Τότε, ο μόνο στο όνομα Βόσνιος άλλαξε τακτική χρησιμοποιώντας μια διπλωματική γλώσσα λες και βρισκόταν στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ και όχι σε συγκέντρωση φίλων της Βοσνίας. Είπε ότι πρώτα πρέπει να προσπαθήσουμε να γίνει αποδεκτή η πρόταση της Ομάδας Επαφής (51% ΒοσνιοΚροάτες - 49% Σέρβοι) με διαπραγματεύσεις, κι αν αυτό αποτύχει **τότε** να υπάρξει άρση του εμπάργκο όπλων.

Παρά τη φιλότιμη αυτή προσπάθεια να πείσει ένα ήδη εκνευρισμένο ακροατήριο δεν τα κατάφερε και ήρθε σε δύσκολη θέση.

Απ' αυτή τη θέση ήρθε ο εκπρόσωπος της ΑΑΣ Γιαννόπουλος να θάψει αυτό το καίριο ζήτημα.

Όμως η άρση του εμπάργκο όπλων στη Βοσνία είναι ένα θέμα αρχής για οποιοδήποτε φίλο της Βοσνίας. Ο ίδιος ο βοσνιακός λαός και όχι μόνο η βοσνιακή κυβέρνηση θέλουν όπλα. Ο βοσνιακός λαός θέλει «όπλα και όχι τροφή» (Monde, 8 Ιούλη '92). Είναι το αναφαίρετο δικαίωμα των Βόσνιων στην αυτοάμυνα και την προφύλαξη από το σφαγιασμό τους απ' τους σέρβους φασίστες. Αυτός που είναι ενάντια στην άρση πρακτικά υποστηρίζει τη σέρβικη προέλαση και την κατοχή της Βοσνίας. Μπορούμε να καταλάβουμε ένα Βόσνιο που δε θέλει τους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ, αν και θα δυσκολευτεί κανείς να βρει έστω και μια χούφτα τέτοιους.

Όμως ένας Βόσνιος που είναι ενάντια στον εξοπλισμό του λαού του μόνο προδότης μπορεί να είναι ή ρώσος σοσιαλφασίστας ή και τα δύο. Ο Ιμπραχίμοβιτς ήταν ακριβώς αυτό: Ένας Βόσνιος κνίτης, και μόνο τέρας μπορεί να είναι ένας τέτοιος Βόσνιος. Πίσω από την εργατική σημαία ο Ιμπραχίμοβιτς έβγαλε ολόκληρη τη ρώσικη πολιτική γραμμή στο Βοσνιακό, καλυμμένη με ένα «αντιεθνικιστικό» δημοκρατικό προσωπείο. Καταδίκασε και τον Κάρατζιτς και τον Ιζετμπέκοβιτς και την Κροατία σαν εθνικιστές. Έμμεσα τάχθηκε υπέρ της άρσης του εμπάργκο στη Σερβία. «Και η Βοσνία υποφέρει και η Σερβία υποφέρει, η μόνη διαφορά είναι ότι η Βοσνία βομβαρδίζεται». Ζήτη η πολυεθνική Τούζλα!

Ένας «ρώσος» Βόσνιος μόνο με μια γραμμή θα μπορούσε να βγει στη Βοσνία: «Κάτω οι Δυτικοί που καλύπτουν και στηρίζουν το σερβικό φασισμό». Έτσι μόνο θα μπορούσε να περάσει τη Ρωσία, μέσα από την προδοσία της Δύσης απέναντι στη Βοσνία. Αλλά ένας Ιμπραχίμοβιτς δε λέει ποτέ όσα είπε σ' αυτή την αίθουσα της ΟΤΟΕ. Είμαστε σίγουροι ότι αυτός ο σοσιαλφασίστας άλλα θα λέει στην Θεσσαλονίκη, άλλα στην Αθήνα και άλλα στην Αγγλία, απ' όπου ξεκίνησε «η εργατική βοήθεια στην Τούζλα».

Όπως είναι βέβαιο ότι πίσω απ' τον Ιμπραχίμοβιτς πρέπει να υπάρχει ένα πολιτικό κόμμα ή οργάνωση ως φορέας αυτής της γραμμής. Άλλωστε ο ίδιος ο Ιμπραχίμοβιτς στη Θεσσαλονίκη μίλησε ως εκπρόσωπος του Δημοτικού Συμβουλίου και του Εργατικού Κέντρου της Τούζλα. Η τοπική εξουσία στην Τούζλα δεν ανήκει στο κόμμα του Ιζετμπέκοβιτς, που συγκεντρώνει εκεί ένα ποσοστό 16%. Αλλά το πολιτικό σύμβολο της ενιαίας πολυεθνικής Βοσνίας είναι το Σεράγεβο και όχι η Τούζλα. Όταν η Τούζλα γίνεται σημαία, γίνεται ενάντια στο Σεράγεβο, όπου έχει την έδρα της η βοσνιακή κυβέρνηση και το κόμμα του Ιζετμπέκοβιτς που πλειοψήφησε. Ακριβώς γιατί και ο Ιζετμπέκοβιτς και ο Σίλατζιτς και ο Γκάνιτς δεν είναι προδότες. Η Βοσνία μπορεί να προσεγγίσει τη Ρωσία και τη φασιστική

Σερβία του Μιλόσεβιτς, αλλά αυτή είναι μια κίνηση που μόλις στις αρχές του Φλεβάρη ξεκίνησε και ήδη έχει συναντήσει αντίσταση, ιδιαίτερα από το βοσνιακό στρατό.

Η Ρωσία φαίνεται τώρα ότι εφαρμόζει μια γραμμή ένωσης όλων των βαλκανικών κρατών ενάντια στη Δύση και την Τουρκία. Από το αν θα πετύχει θα εξαρτηθούν πολλά.

Μέσα σ' αυτή τη γραμμή πιστεύουμε ότι ήρθε στην Ελλάδα και ο Ιμπραχίμοβιτς. Ήρθε μετά την τριήμερη συνάντηση των υπουργών Εξωτερικών Ελλάδας, Ιράν και Βοσνίας. Ήρθε με έγκριση της ρωσόδουλης αστικής τάξης της Ελλάδας. Γι' αυτό και του δόθηκε η αίθουσα της ΟΤΟΕ (Ομοσπονδία υπαλλήλων τραπεζών), που το όνομα της φιγουράριζε ανάμεσα σ' άλλα κρατικά συνδικάτα στην αφίσα με το σύνθημα «Βοήθεια στο σερβικό λαό» και με μικρά γράμματα «ενάντια στους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ». Έτσι πήγε και συναντήθηκε με αντιπροσωπεία της διοίκησης του ΕΚΑ (που ελέγχεται από το ψευτοΚΚΕ), που του εξέφρασε «την αλληλεγγύη της στον αγώνα των εργαζομένων, που υπερασπίζεται τον πολυπολιτισμικό τρόπο ζωής, τη συνύπαρξη στα συνδικάτα και στο δικαίωμα στη δουλειά όλων των εργαζομένων, ανεξάρτητα από εθνική και θρησκευτική ταυτότητα» (Ριζοσπάστης, 18/4).

Μα το ΕΚΑ ήταν στην πρωτοπορία του αντιβοσνιακού αγώνα, συνεπείς «σέρβοι» φασίστες. Τι άλλαξε λοιπόν το ΕΚΑ; Μήπως άλλαξε κι ο Ριζοσπάστης, που στις 18 Απρίλη στη σελ. 16 κάτω αριστερά δημοσιεύει ένα αρθράκι με τη συνάντηση αυτή και τίτλο «Αλληλεγγύη στους εργαζόμενους της Τούζλα»;

Μόνο που ο Ριζοσπάστης, επικεφαλής όλων των «αντιμπεριαλιστών» σερβόφιλων, πετάει τη σφήνα. Αλλά αυτοί που θα αναλάβουν το έργο να διυλίσουν το φανατικά φιλοσέρβικο κλίμα και να περάσουν σιγά-σιγά την υποστήριξη σε μια διαμελισμένη Βοσνία, δηλαδή να εφαρμόσουν τη ρώσικη γραμμή στη βάση, από τα «κάτω», δεν μπορούν να είναι άλλοι από τους αντιεθνικιστές μας, τη Συσπείρωση δηλαδή. Έτσι φέρνουν τον Ιμπραχίμοβιτς στην Ελλάδα, αλλά αποκαλύπτονται όταν σ' όλα τα κείμενα που έχουν κυκλοφορήσει από παντού απουσιάζει η Ρωσία, την ώρα πια που έχει αποδειχτεί περίτρανα ότι η Ρωσία υποστηρίζει, καλύπτει και καθοδηγεί το σέρβικο φασισμό. Φαίνεται ότι οι επαναστάτες μας αγνοούν τον Κάρατζιτς όταν στις αρχές του Μάρτη απ' τη Μόσχα δήλωνε: «Τίποτε δεν είναι δυνατόν να επιτευχθεί στα Βαλκάνια χωρίς τη Ρωσία» (Καθημερινή, 2 Μάρτη '94).

Τώρα η σημαία όλων των «αντιμπεριαλιστών, διεθνιστών» θα γίνει: Κάτω η Δύση, το ΝΑΤΟ, ο ΟΗΕ, που στην πράξη συνεργάζονται «με τη σερβική ηγεσία στην κατοχή της Βοσνίας» (από την προκήρυξη που κυκλοφόρησε η Επιτροπή Θεσσαλονίκης για την εργατική βοήθεια στην πολυεθνική

Βοσνία).

Μόνο που η Δύση για να φτάσει στην προδοσία της Βοσνίας βασανίστηκε, συγκρούστηκε, ταλαντεύτηκε, αλλά υποχώρησε κάτω από την πίεση της ρώσικης διπλωματίας και απειλής του Γ' παγκοσμίου πολέμου. Έστω όμως ότι κατηγορείς τη Δύση, αλλά πώς μπορείς να εξαφανίζεις τη Ρωσία από την πολιτική σου ανάλυση; Αυτό είναι σκανδαλώδες.

Είμαστε πεπειμένοι πια ότι η Συσπείρωση αποτελεί ένα πολιτικό μόρφωμα που αντικειμενικά διεκπεραιώνει στο ακέραιο τη ρώσικη γραμμή μέσα στο κίνημα.

Η αποκάλυψη του χαρακτήρα της και της πολιτικής της φυσιογνωμίας θα βοηθήσει στη δημιουργία ενός πραγματικού αντιεθνικιστικού κινήματος και στη δημιουργία ενός μετώπου αληθινής υποστήριξης στη Βοσνία και όχι ενάντια της. Για την πραγματική καταγγελία της φασιστικής Σερβίας και της προστάτιδάς της Ρωσίας.

Κλείνοντας θα δημοσιεύσουμε από την εφημερίδα της Α.Α.Σ. Αλληλεγγύη (Απρίλης '95, φ. 4) ένα απόσπασμα άρθρου για τη Βοσνία που υπογράφει ο εισηγητής στη συγκέντρωση της Αθήνας Δημ. Χείλαρης. Λέει ότι το πολιτικό αδιέξοδο στη Βοσνία δικαιώνει αυτούς που επέμεναν ότι η δίκαιη ειρήνη στη Βοσνία «θα μπορούσε να προέλθει μόνο με την παράλληλη ενυποθητοποίηση πλατιών στρωμάτων της κοινωνίας και την ανάπτυξη αντιπολεμικών αντιεθνικιστικών αντιστάσεων που στην Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο θα ζητούν την άρση του εμπάργκο στην πρώην Γιουγκοσλαβία και θα είναι αλληλέγγυοι με την ιδέα της πολυεθνικής και πολυπολιτισμικής συνύπαρξης στη Βοσνία, ενώ μέσα στη Σερβία θα αναγνωρίζουν το δικαίωμα αυτοδιάθεσης της Βοσνίας και θα μάχονται για την απομόνωση των εθνικιστών». Πρώτο αίτημα λοιπόν για την ειρήνη στη Βοσνία άρση του εμπάργκο στη Σερβία. Τόσο φιλοβόσνιο! Τέτοιος ήταν και ο Ιμπραχίμοβιτς, που σε κάποια στιγμή είπε: «Προσπαθούμε να κρατάμε τους εργάτες μαζί, ακόμα και να υποφέρουμε μαζί».

Αλλά αυτή είναι η ιδεολογία δούλων και όχι ελεύθερων ανθρώπων, όπως είναι οι Βόσνιοι. Ένας δούλος υποφέρει μαζί με άλλους. Ένας ελεύθερος άνθρωπος αγωνίζεται μαζί με άλλους.

Τώρα, οι αντιεθνικιστές μας μας καλούν να βοηθήσουμε τη Βοσνία στέλνοντας τρόφιμα στην Τούζλα. Εμείς λέμε ότι ο βοσνιακός λαός χρειάζεται όπλα και όχι τρόφιμα. Μπορείτε να στείλετε όσα τρόφιμα θέλετε, αλλά οι αλυσίδες των Βόσνιων δε βρίσκονται στο στομάχι τους, αλλά στα χέρια τους και στα πόδια τους, ούτε σπάνε με τροφή, με σίδερο κι ατσάλι σπάνε. Για να μην πεθάνουν χορτάτοι.

Ένα πραγματικό κίνημα συμπαράστασης στη Βοσνία ένα αίτημα μόνο μπορεί να έχει: «Άρση του εμπάργκο όπλων στην Βοσνία τώρα! Η ειρήνη θα έρθει με τη νίκη του βοσνιακού στρατού».

